

成化十四年

รัชกาลเฉิงหว่า
ปีที่สิบสี่

ดลองจ๋าน

ดลองจ๋าน

6

เม้งซีสื่อ 梦溪石 เซียน
เซียงเซียง แผล
อาท่า 阿嘎 ทาพ

รัชศกเฉิงว่าปีที่สิบสี่ 6

เมิ่งซีซือ เขียน เชียงเซียง แปง

《成化十四年》

Volume 06

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

平心出版 (欣燦連股份有限公司) Covers Illustrated by Aga (阿嘎)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2268-9

ภาพปก Aga (阿嘎)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไวาย (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เราเคยเห็นถึงพื้นเป็น เห็นถึงพื้นอ่อน เห็นถึงพื้นเศร้า เห็นถึงพื้นเงิน และอีกหลายการแสดงออกทางอารมณ์ แต่กลับไม่ค่อยมีความทรงจำถึงพื้น โกรธจัดๆ เลย อารมณ์แบบนี้ดูไม่ใช่เขาอย่างไรชอบกลว่าไหมคะ ทว่าคติชูใจนี้สามารถทำให้เขาเผยความรู้สึกด้านมีดอกออกมาได้ แต่ก็เข้าใจนะคะ เพราะถ้าเป็นเราก็คงสะเทือนใจกับภาพที่ราษฎรหลายร้อยชีวิตถูกปล่อยให้ออดตายเหมือนกัน ประสาอะไรกับถึงพื้นที่รักความถูกต้องพอๆ กับเรื่องอาหารการกิน

นอกจากเรื่องคดีก็มีเรื่องของตัวละครใหม่ที่นำเสนอใจมากๆ เลยค่ะ ก็คือลู่ลิ่งซีที่เกาะพีตังของเขาแจ แถมดูเหมือนจะคิดอะไรๆ กับถึงพื้นเสียด้วยสิ สุขใจจนไกลปานนี้จะรู้สึกสังหรณ์ใจจริงๆ หรือเปล่าเนะ น่าสนุกจังเลย!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * **ถึงพั้น** มีชื่อจริงว่า 'รุ่งชิง' หลังจากโชคดียากๆ มากมาย ก็ได้รับสมญาว่าเทพผู้โชคดี นิสัยสมถะเรียบง่าย พอใจในสิ่งที่ตนมี พิถีพิถันก็แค่กับเรื่องอาหารการกินเท่านั้น
- * **สุยโจว** มีชื่อจริงว่า 'ก่วงชวน' องครักษ์เสื้อแพรแห่งกองปราบ ฝ่ายเหนือ เจียบขริมพุดน้อย ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ พื้นฐานครอบครัวไม่ธรรมดา มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับพระพันปีองค์ปัจจุบัน
- * **ลู่อิงซี** มีชื่อจริงว่า 'อี่ชิง' เด็กหนุ่มที่เก่งกาจรุ่มรวย และยังมีตำแหน่งบัณฑิตติดตัวด้วย ถูกขันทีโหวเอินส่งมาคอยช่วยเหลือถึงพั้นโชคดีสุยโจว
- * **เงินหลวน** นายอำเภออุ่เจียง พ้นที่ซึ่งมีราษฎรประสบภัยอดอยาก อาของเขาเป็นถึงเสนาบดีกรมอากรนครหนานจิง
- * **เสิ่นคุนซิว** หัวหน้ากองการศึกษาที่มีหน้าที่คุมการสอบย่วนชื่อ และเป็นผู้ได้สวนบัณฑิตทั้งสิบหกที่ต้องสงสัยว่าทุจริตการสอบ
- * **จี้หมิ่น** มีชื่อจริงว่า 'จื่อหมิง' เป็นสหายเก่าแก่ของถึงพั้น ตอนนี้รับราชการเป็นนายอำเภออยู่ที่เมืองหลูหลิง คอยอำนวยความสะดวกถึงพั้นสืบคดี

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 36

หูเหวินเจ่ากล่าวว่ "เมื่อปีที่แล้วอำเภอกู่เซี่ยนและกู่เจียงล้วนประสบภัย เพราะน้ำในทะเลสาบไท่หูล้นเอ่อ ตอนแรกทางเมืองซูโจวจะจัดสรรเสบียงหนึ่งพันตันให้อำเภอกู่เจียง ส่วนอีกสองพันตันเก็บไว้ให้อำเภอกู่เซี่ยน แต่เงินหลวนบอกให้ข้าเอาเสบียงทั้งสามพันตันจัดสรรให้อำเภอกู่เจียง แล้วเขาจะช่วยรองรับผู้ประสบภัยของอำเภอกู่เซี่ยน เช่นนี้ผู้ประสบภัยก็จะไปรวมกันอยู่ที่อำเภอกู่เจียง ทางกู่เซี่ยนก็ไม่ต้องถึงกับได้รับความกระทบกระเทือนมาก ทั้งเป็นผลดีต่อชื่อเสียงข้าด้วย"

ถึงพันเล็กก็ว่ "ท่านเชื่อว่าจู่ๆ เงินหลวนจะใจดีช่วยท่านคลี่คลายปัญหา?"

หูเหวินเจ่ายิ้มขึ้น "ย่อมไม่เชื่อแน่นอน แต่อาของเขาเป็นถึงเสนาบดีกรมอากรนครหนานจิง ข้าคะเนว่าเขาคงแอบยกออกเสบียงเอาไว้แล้วนำไปขายต่อให้พ่อค้าข้าวในราคาสูง ตักตวงกำไรใส่ตัว กลับคิดไม่ถึงว่าเขาจะจิตใจพ้นเพื่อนถึงเพียงนี้ ไม่เหลือเสบียงให้ผู้ประสบภัยแม้แต่เม็ดเดียว ข้ายังรวมหัวกับหยางจี้โยนความผิดมาให้ข้า พี่รุ่นซิง ท่านต้องช่วยอุดหนุนไว้ด้วยอย่าให้พวกมันจูงจมูกได้เสีย"

ถึงพันพลันโพล่ง "ไม่ถูกต้องกระมัง"

หูเหวินเจ่าผละ "ที่ใดไม่ถูกต้อง"

ถึงพันเอนหลังพิงพนัก หนึ่งคืนไม่ได้นอน สติเขาไม่แจ่มใสสัก เสียงก็พ่วเล็กน้อย แต่สีหน้ากลับผ่อนคลายยิ่ง

"พี่หู ผู้ผ่าเผยไม่กล่าววาตะอ้อมค้อม ต่อให้เมื่อครู่ท่านรำร้องขอความเป็นธรรมจนเสียงแหบเสียงแห้ง แต่ในฐานะเจ้าเมืองซุโจว มีคนเปลี่ยนตัวเลขสามพันต้นเป็นสามสิบต้นภายใต้หนึ่งตาท่าน ท่านกลับไม่ระแคะระคายสักนิด ท่านว่าข้าจะเชื่อหรือไม่ ออย่าว่าแต่ข้าไม่เชื่อเลย เกรงว่าตัวท่านเองก็คงไม่เชื่อเช่นกัน

เรื่องราวถึงขั้นนี้ เงินหลวนและหยางจี้ไคร่พลักท่านออกไปเป็นโล่กำบัง ท่านมีเพียงสองทางให้เลือกเดิน หนึ่งคือร่วมมือกับข้า สองก็คือทำตาใสพูดจาเหลวไหลต่อไป ปล່อยให้สองคนนั้นปิดความรับผิดชอบมาให้ท่านตามสบาย ข้าแค้นเฉยดูตายก็พอ เพราะสุดท้ายแล้วคนที่มีจุดจบน่าสังเวชที่สุดย่อมไม่ใช่ข้าแน่นอน"

สีหน้าหูเหวินเจ้าไม่ชวนมองอย่างยิง ริมฝีปากอ้าๆ หนุบๆ คล้ายใครจะกล่าวแย้ง หากอย่างไรก็พูดไม่ออก ได้แต่ท रुดนิ่งอย่างห่อเหี่ยว แม้แต่หลังก็อ้อมกว่าปกติหลายส่วน กลืนอายหมดอาลัยตายอยากแผ่ซ่านออกมาทั่วกาย

แต่ถึงพันทกลับไม่เห็นใจสักนิด นับแต่วันที่อีกฝ่ายนิ่งเงียบไม่ปริปาก ก็สมควรตระหนักว่าตนเองต้องกลายเป็นเบี้ยที่ถูกผู้อื่นทิ้งขว้างเข้าสักวัน

ตัวอยู่ในแวดวงขุนนาง ท่านมีอาจคำนี้แต่เรื่องลาภยศสรรเสริญ สมควรเตรียมใจต่อการถูกลดและหวัลดจากปาเอาไว้ด้วย

ถึงพันทกล่าว "ข้าเคยบอกแล้ว ท่านจะพูดก็พูด ข้าไม่มีความอดทนมากนัก หากท่านไม่พูด ข้ายังคงมีวิธีอื่นสืบหาความจริงได้อยู่ดี"

จบคำก็ผุดลุกขึ้น ตั้งท่าเดินออกด้านนอก

หูเหวินเจ้ารีบร้องเรียก "ซ้าก่อน ข้าพูด ข้าพูดแล้ว"

ถึงพันทหมุนตัวกลับมาจ้องมองเขา

หูเหวินเจ้ากล่าว "หากข้ายอมเป็นพยานเปิดโปงพวกเขา ท่านมั่นใจว่าจะกระชากพวกเงินหลวนลงจากม้า รับรองความปลอดภัยให้ข้าได้หรือไม่"

ถึงพันทไม่ขอใจกับพฤติกรรมที่ความตายกรายศรีระยั้งจะต่อรองราคาของอีกฝ่ายเหลือเกิน แต่เพื่อส่วนรวมเขาจำต้องกล่าวว่า "แน่นอน ท่าน

อาจยังไม่ทราบ ชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายข้าคนนั้นก็คือคนที่ไหวเอน ชั้นที่ข้างพระวรกายส่งมาช่วยข้าอีกแรง"

หูเหวินเจ่าตกใจเล็กน้อย "ก็หมายความว่าฝ่าบาททรงทราบเรื่องนี้แล้ว?"

ใต้เท้าถึงโกหกหน้าตาย "มิผิด ข้าได้ถวายฎีกาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตาและหลอกหลวงเบื้องสูงของพวกเงินหลวนขึ้นไปแล้วเวลานี้ขาดแค่รวบรวมหลักฐานให้ได้มากกว่านี้ หากท่านละทิ้งทางมืดหันหาทางสว่าง วันหน้าข้าย่อมจะขอความช่วยเหลือขอความเมตตาแทนท่าน ขอให้ราชสำนักลงโทษสถานเบา แม้ไม่แน่ว่าจะรักษาตำแหน่งเจ้าเมืองซูโจวให้ท่านได้แต่อย่างน้อยสามารถรักษาชีวิตคนในครอบครัวท่าน หรือถ้าโชคดีอาจยังสามารถรับราชการต่อไป นี่ก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้"

หูเหวินเจ่าสองตาเป็นประกาย คำพูดของถึงพันกระทบถูกส่วนลึกในใจเขาอย่างแรง

"อันที่จริงเรื่องนี้..." เขากลืนน้ำลาย ก่อนกล่าวต่ออย่างยากเย็น "มีความนัยแอบแฝง"

ถึงพันเลิกคิ้ว "กล่าวให้ชัดเจนหน่อย"

หูเหวินเจ่าจึงว่า "เมืองซูโจวจัดสรรเสบียงให้กับอำเภออยู่เคียงสามพันตันจริง แต่เงินหลวนแอบแก้ตัวเลขเป็นสามสิบตัน เรื่องนี้ข้าเองก็ทราบ ตอนนั้นเงินหลวนใช้ตำแหน่งของอาเขามากดดัน ตะล่อมแกมบังคับข้า บอกว่าหากข้าปิดปากเงียบเอาไว้ ทำเป็นไม่รู้เรื่อง เขาจะแบ่งกำไรที่ได้จากเสบียงสามพันตันนี้ให้ข้าสามส่วน หากข้าไม่ยอมปฏิบัติตาม หยางจี้ก็จะฟ้องร้องข้าข้อหาบรรเทาทุกข์ล่าช้า ข้าไม่มีทางเลือก ได้แต่ยอมตกอยู่ใต้อำนาจโดยมิชอบของพวกเขา"

แต่ยังไม่จบเท่านี้ พวกเราต่างทราบ ปีนี้ราชสำนักต้องส่งผู้แทนลงมาตรวจสอบพื้นที่ประสบภัยอีกแน่นอน ถึงตอนนั้นหยางจี้ไม่แน่ว่าด้านไหน ดังนั้นพวกเขาสองคนจึงรวมหัวกันเล่นละครฉากหนึ่ง ภายนอกแสร้งทำเป็นกล่าวโทษกัน แต่ความจริงมีจุดประสงค์สามประการ หนึ่งคือปิดความรับผิดชอบสองคือแสดงจุดยืนของตนเองต่อราชสำนักโดยสร้างสถานการณ์ว่าพวกเขา

มิได้สมรู้ร่วมคิดกัน สามคือรำพันความดีรำพึงความทุกข์ต่อราชสำนัก ถึงเวลานั้นขอเพียงตบตาผู้แทนราชสำนักได้ งานใหญ่ก็จะสำเร็จด้วยดี"

ถึงพื้นถาม "หมายความว่าตอนที่ราชสำนักให้ท่านเขียนฎีกาส่งขึ้นไป ท่านก็ทราบความนัยเหล่านี้อยู่แล้ว?"

หูเหวินเจ้าผงกศีรษะ "มิผิด เงินหลวณบอกข้าว่าขอเพียงส่งปากสงบคำ บอกว่าไม่ทราบเรื่องก็พอ รอจนราชสำนักส่งผู้แทนลงมา เขาจะหาทางรับมือเอง ไม่ต้องให้ข้าวุ่นวายใจ"

ถึงพื้นหัวเราะเฮอะๆ "สุดท้ายเมื่อเข้ามาถึง พวกเขากลับโยนความผิดทั้งหมดมาให้ท่าน"

หูเหวินเจ้ากอดพนักกรอด "หากข้ารู้แต่แรกว่าพวกเขาจะทำเช่นนี้ มีหรือจะแสวงเป็นไป"

ถึงพื้นถาม "แล้วที่ท่านบอกว่าในคลังเสบียงมีห้าพันตันนั้นเป็นเรื่องใดกัน"

หูเหวินเจ้ากล่าวเสียงเจ็บแค้น "ตอนนั้นหลังแบ่งให้เงินหลวณสามพันตันในคลังเก็บยังเหลือสองพันตันจริงๆ จุดนี้ข้าสาบานได้ว่ามิได้กล่าวเท็จ แต่ท่านก็เห็นแล้ว เมื่อครู่ในคลังเก็บไม่มีข้าวเหลือสักเม็ด ความเป็นไปได้หนึ่งเดียวก็คือขณะที่เงินหลวณมาเอาสามพันตันจากข้า ความจริงได้ขนย้ายทั้งห้าพันตันไปจนเกลี้ยง ตอนนั้นเป็นเพราะไม่ยอมมากความซ้ำจึงลี้มตาข้างหลังตาข้างมิได้รู้ดูมาตรวจนับด้วยตนเอง ผลสุดท้ายก็โดนคดีโกงจนได้ พวกนั้นถึงกับแก้ตัวเลขในสมุดบัญชี ทุกวันนี้ปราศจากหลักฐาน ข้า...ข้า..."

ถึงพื้นกล่าว "พวกเขาเอาเสบียงหลวงขายให้พ่อค้าข้าว?"

"มิผิด เพราะปีที่แล้วเกิดภัยอดอยาก ราคาข้าวพุ่งสูง พวกเขาขายเสบียงหลวงออกไปในราคาสูง ตักตวงกำไรมหาศาล เพื่อนำส่วนหนึ่งซึ่งน้อยมากออกไปช่วยเหลือผู้ประสบภัย"

ถึงพื้นซ่อนความเย็นชาที่ยากสังเกตภายใต้สีหน้าอ่อนเพลีย "ส่วนท่านรู้อยู่แก่ใจยังนิ่งเฉยไม่โยตี บล่อยให้ผู้ประสบภัยหิวตายป่วยตายต่อหน้าต่อตา"

หูเหวินเจ้าตลบตะแลง "เงินหลวณบอกข้าว่าเขาจะจัดการเรื่องผู้ประสบภัยให้เรียบร้อย ให้ข้าอพยพผู้ประสบภัยของอำเภออยู่เข็ญไปที่นอกประตูเมืองของ

อำเภออยู่เจียง ข้าไม่รู้สักนิดว่าเขาจะทำกับผู้ประสบภัยเยี่ยงนั้น"

ถึงขั้นไม่คิดจะเสียเวลากับเขาด้วยปัญหาอื่นอีก "ทั้งหมดที่ท่านกล่าวมานี้ ล้วนเป็นเงินหลอนบงการ แล้วมีหลักฐานหรือไม่"

หากปราศจากหลักฐาน สุดท้ายอุจจาระทั้งถึงก็คงคว่าบนศีรษะหนูเหวินเจ้า แน่นนอน

เพื่อมิให้ตกเป็นแพะรับบาปและลดทอนความผิด หนูเหวินเจ้ามีอาจ ไม่ใช้ความคิดอย่างหนัก

"หลังเงินหลอนได้รับกำไรจากการขายเสเปียงในราคาสูง ส่วนที่แบ่งให้ข้า ล้วนจ่ายเป็นตัวเงินของร้านเม่าซาง ทั้งหมดรวมได้ประมาณสองพันตำลึง นี่ใช่เป็นหลักฐานได้หรือไม่"

ถึงขั้นสิ้นหน้า "ตัวเงินมันพูดไม่ได้ ผู้ใดจะทราบว่ามันมาจากที่ใด อย่างมากก็เห็นได้แค่หลักฐานโดยอ้อม ท่านลองคิดใหม่"

หนูเหวินเจ้ากลุ่มจัดจนสุดรำพัน ได้แต่เริ่มเค้นสมองอีกครั้ง

สวรรคตไม่แล้งน้ำใจต่อผู้มานะ ยังคงบันดาลให้เขาคิดออกประการหนึ่ง จนได้ "ทางเงินหลอนต้องมีสมุดบัญชีรับจ่ายเสเปียงที่บันทึกจำนวนอย่างถูกต้อง เก็บไว้แน่นนอน เพียงแต่ไม่ทราบเขาซ่อนไว้ที่ใด หากเอาสมุดบัญชีเล่มนั้นมาได้ ก็จะมีหลักฐานแล้ว"

ถึงขั้นผงกศีรษะ "สมุดบัญชีรับจ่ายเสเปียงย่อมเป็นหลักฐานที่มีน้ำหนัก ที่สุด แต่บัญชีคือสมุดบัญชีของฝ่ายท่านถูกรองผู้พิพากษาเดี่ยวแก้ไขตัวเลข ไปแล้ว ของที่สำคัญเช่นนี้เกรงว่ามีเพียงตัวเงินหลอนเท่านั้นจึงทราบที่ซ่อน แล้วจะเสาะหาอย่างไร"

หนูเหวินเจ้าชักจูง "นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ ท่านจะให้ข้าทำอย่างไร"

ถึงขั้นหัวเราะ กล่าวอย่างไม่อณาทร "ข้าจะไปรู้หรือ ตอนนี้เป็นท่าน ที่มีความยุ่งยากมิใช่ข้า หากท่านอยากช่วยเหลือตนเองก็ต้องคิดหาวิธีให้ได้ แต่ข้ามีคำพูดหนึ่งใครเตือนท่าน"

หนูเหวินเจ้าขมโทสะ "เชิญกล่าว"

"ในเมื่อพวกเงินหลอนเตะท่านออกมาแล้วย่อมจะไม่เก็บกลับไปอีกแน่"

หากท่านยังสามจิตสองใจ ใคร่จะเหยียบเรือสองลำ ทางนี้ร่วมมือกับข้า ทางนั้น กลับยังไปจึ่งใจต่อเงินหลวน ถึงเวลาหากวอดวายไร้ที่กลับฝั่งก็อย่าหาว่า ข้าไม่เตือนแล้วกัน"

ถูกแทงใจดำ หูเหวินเจ้าร้อนผ่าวไปทั้งหน้า ฝืนยิ้มกล่าวว่า "พี่รุ้นซิง ออกจะดูแลคนข้าเกินไปแล้ว ข้ามิใช่คนเช่นนั้น"

ว่ากันตามจริงเขายังคงมิได้ตัดสินใจสะบั้นความสัมพันธ์กับเงินหลวน และไม่เชื่อว่าถึงขั้นจะโค่นพวกเงินหลวนได้

โบราณว่ามังกรแกร่งยากข่มอสรพิษเจ้าถิ่น ประสาอันใดกับเงินหลวน ซึ่งมีอสรพิษเจ้าถิ่น แต่เป็นมังกรเจ้าถิ่นต่างหาก

ถึงขั้นผูกคอตาย "ไม่ใช่เช่นนั้นก็ดี ชีวิตเป็นของท่าน ตัวท่านไม่ทะนุถนอมผู้อื่นก็หมดปัญญา"

หูเหวินเจ้าเริ่มกลัวขึ้นมาในที่สุด "พี่รุ้นซิงข้าก่อน"

ถึงขั้นหยุดฝีเท้า

หูเหวินเจ้าเอ่ยเสียงสลด "ท่านกล่าวถูกต้อง หนูหลุดจากแล่งยากหวนคืน* เวลาที่ข้าสารภาพทุกอย่างกับท่าน ชีวิตก็นับเป็นพยานคนหนึ่ง ทางเงินหลวน ต้องไม่ปล่อยข้าไว้แน่ อาจจ้องปองร้ายข้าทุกเมื่อ ท่านสามารถหาข้อดีสักคน มาคุ้มครองข้าได้หรือไม่"

ถึงขั้นย่อนถามเยาะๆ "อย่างไร ตัดสินใจร่วมมือกับข้าแล้ววี่ ไม่กลัว ข้าสู้เงินหลวนไม่ได้แล้ว?"

หูเหวินเจ้ายิ้มเจื่อน "พวกเขาหักหลังข้าถึงเพียงนี้ หากข้ายังมีความหวัง อันใดกับพวกเขาก็โง่งมจนหมดทางเยี่ยวยาแล้ว"

ถึงขั้นเห็นอีกฝ่ายพูดด้วยใจจริงจึงพยักหน้า "ได้ เดียวข้ากลับไปจะส่งคน มาให้"

หูเหวินเจ้ากั้วจัดจันตั้งเสียเขาไว้ไม่ปล่อย "พอท่านออกไป เกิดพวกนั้น วิ่งมาจะฆ่าข้าปิดปากแล้วจะทำเช่นไร"

ถึงขั้นไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ตอนนั้นคือยู่จี้กหวาดกลัว ไม่รู้ตอนแรก

* หนูหลุดจากแล่งยากหวนคืน เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อทำสิ่งใดแล้วต้องทำให้ถึงที่สุด ไม่อาจย้อนกลับได้

มัวไปทำอะไรอยู่!

"ท่านไม่ให้ข้าไป ข้าจะหาคนมาคุ้มครองท่านได้อย่างไร อีกอย่าง ต่อให้เงินหลวงมีการตอบสนองว่องไวเพียงไร แต่ตัวข้าไม่ได้อยู่ในอุ้งเงี้ยว เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้ข่าวในทันที"

หูเหวินเจ้ายังคงไม่ยอมให้เขาไปอยู่ดี "เช่นนั้นข้าขอออกไปพร้อมท่าน ท่านไปที่ใดข้าไปด้วย"

ถึงขั้นเฝ้าว่า "นั่นยิ่งเป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่น ข้าคือคนที่ไม่อยากให้ท่าน ตายมากที่สุด ท่านวางใจเถอะ คำพูดของข้าถึงรุ่นชิงยังไม่เคยไม่รักษามาก่อน! ชั่วดีท่านก็เป็นถึงเจ้าเมืองชั้นสี่ กลับทำท่าเป็นสตรีเยี่ยงนี้ เสียเกียรติสิ้นดี"

หูเหวินเจ้าถูกขุนนางที่อ่อนวัยกว่าและชั้นยศต่ำกว่าตนเองสั่งสอน จนหน้าเทาหน้าดำแต่กลับมิกล้ำได้เถียง จำต้องปล่อยมือจากเสื้อเขาแต่โดยดี

ท่าทางเหมือนสะใภ้สาวที่น้อยเนื้อต่ำใจของเขาในยามนี้ต่างจากอดีตราวฟ้ากับเหว

ถึงขั้นอ่อนใจได้แต่เอ่ยปลอบหลายคำ จากนั้นค่อยพาลูหิงซีจากมา

ลูหิงซียืนอยู่นอกประตูได้ยินบ้างเล็กน้อยจึงถาม "พี่ถึง เมื่อครู่ท่าน ไฉนไม่ให้ข้าอยู่คุ้มครองเขา มีข้าอยู่ รับรองไม่มีใครกล้าทำอะไรเขาแน่"

ถึงขั้นสายหน้า "ข้ามีงานสำคัญกว่านั้นให้เจ้าไปทำ เรื่องที่หูเหวินเจ้ารู้ มีไม่มาก เงินหลวงจะฆ่าปิดปากหรือไม่ความจริงไม่ต่างกันนัก ดังนั้นเขา ไม่น่าจะเกิดเหตุร้ายอันใด แต่เพื่อความสบายใจของเขาเดี๋ยวข้าจะหาคนอื่น มาอารักขาเขาเอง ส่วนเจ้านั้นช่างเถอะ ฆ่าไถ่ไต่ต้องใช้มีดหมอโค"

ลูหิงซีหวนขึ้นในใจไปกับคำพูดหลังนี้ บนหน้าออดมุดยิ้มมิได้

กลับเห็นเบื้องหน้ามีเสียงเอะอะ กลางวันแสดๆ ถึงกับมีนักเลงหลายคน เกี่ยวพาสตรีกลางถนน

ลูหิงซีพิณจะเอียด พลันร้องเอ๊ะ "นั่นมิใช่สตรีที่ตกน้ำตอนอยู่นอกเมือง หยางโจวหรือหรือ"

วันนั้นเป็นช่วงค้ำมองเห็นไม่ถนัด ยามนี้เพ่งมองกลางแดด รูปโฉม ของแม่นางผู้นั้นยิ่งเด่นชัดสะดุดตา แทบจะสะคราญลุ่มเมื่องก็ว่าได้ บวกกับ

ข้างกายนางเพียงมีสาวใช้คนหนึ่ง ทั้งไม่เปิดคลุมใบหน้า จึงเป็นที่ดึงดูดของพวกนักเลงอันธพาล

ลู่อหลังซีมีหน้าที่อารักขาถึงพื้น เดิมก็ไม่อยากแสร้งเรื่องชาวบ้าน ยามนี้เห็นมีคนเข้าไปผดุงความยุติธรรมแล้วจึงใคร่พาดังพื้นอ้อมไปอีกทาง

มิกาด ดึงพื้นกลับโพล่ง "ไปช่วยนางเถอะ"

ลู่อหลังซีผงะ "หา?"

"พบเห็นผู้ถูกรังแกพึงชักดาบผดุงธรรม จิตวิญญาณผู้กล้าของเจ้าหายไปอยู่ที่ใดหมดแล้วเล่า"

"แต่มีคนเข้าไปช่วยแล้วนี่นา นักเลงหลายคนนั้นก็ฝีมือธรรมดา อีกร่างเดียวคนของทางการก็มาแล้ว"

ถึงพื้นกล่าวว่า "ชื่อเสียงของสตรีสำคัญยิ่ง หากได้รับความช่วยเหลือล่าช้าอาจเสื่อมเสียได้ หน้าที่พวกเราเคยช่วยนางมาแล้วครั้งหนึ่ง พานพบก็คือมีวาสนา เจ้าไปช่วยนางสักคราเถอะ"

ลู่อหลังซีไม่สบอารมณ์นัก หากก็หมดปัญญาโต้แย้ง ได้แต่ขึ้นหน้าไปจัดการนักเลงหลายคนนั้น

เห็นชัดว่าแม่นางคนงามก็จำเขากับถึงพื้นได้ ไม่เพียงพรีำขอบคุณต่อลู่อหลังซี ยังเดินมาขอบคุณถึงพื้นอีกด้วย

"ขอบคุณผู้มีพระคุณทั้งสองที่ยืนมือ ก่อนหน้านี้ผู้มีพระคุณไม่ยอมให้ข้าเหนื่อยขึ้นเรือเพื่อขอบคุณ คิดไม่ถึงวันนี้จะได้พบเจออีก พระคุณสองคราไม่ทราบควรตอบแทนเช่นไรจริงๆ" แม่นางน้อยค้อมเอวขอบคุณอย่างซดซ้อย

ถึงพื้นกล่าวว่า "เจ้าออกจากบ้านไหนไม่พาคนมาให้มากหน่อย ใช่ว่าจะโชคดีเช่นนี้ทุกคราไป"

แม่นางน้อยบั้นหน้าเศร้า "บุพการีของข้าเหนื่อยล้นลวงลับ เดิมตั้งใจมาพึ่งพิงญาติในชูโจว คิดไม่ถึงปีที่แล้วเกิดภัยอดอยาก บ้านของญาติสนิทแตกฉานชานเซ็น แม้แต่คนก็หาไม่พบแล้ว ข้าเหนื่อยจำต้องมองหาสถานที่พักอาศัยชั่วคราวก่อน แต่เพราะฐานะไม่สู้ดี มีอาภุคย์ดูบ่าวไพร่มากมาย จึงต้องเลิกจ้างไปหลายคน ทุกวันนี้ก็เหลือเพียงสาวใช้คนนี่เท่านั้น"

ถึงขั้นเห็นใจเหลือเกิน "เรื่อนรั่วยังเจอคืนฝนกระหน่ำ* เจ้าตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ชววินให้ผู้คนสะท้อนใจจริงๆ"

แม่นางน้อยน้ำตาคลอหน่วย ช่มแล้วช่มอีกยังคงร่วงริน จึงเมินหน้าคล้ายไม่อยากจะถึงขั้นเห็นความน่าสมเพชของตน

แต่นางหาทราบไม่ กิริยารำรอนเช่นนี้ก็กลับชววินให้ผู้คนเวทนา ยิ่งกระตุ้นความรู้สึกอยากปกป้องของบุรุษเพศ

ต่อให้ถึงขั้นสุภาพอ่อนโยนปานใด จะอย่างไรก็เป็นบุรุษเพศคนหนึ่ง "ไม่ทราบชื่อแซ่ของแม่นางคือ?" ถึงขั้นถาม

แม่นางน้อยยอบกายคราหนึ่ง "ข้าน้อยแซ่เซียว ชื่อคำเดียวว่าฉู่"

งามแฉล้มแซมช้อยสมชื่อจริงๆ สตรีที่อ่อนหวานบอบบางปานนี้ เดิมสมควรถูกเก็บซ่อนในเรือนทองด้วยความหวงหวง ไม่สมควรออกมาต้องแดดต้องลม

ถึงขั้นกล่าวว่า "แม่นางเซียวหาที่พักได้แล้วหรือไม่"

เซียวอุซบริมฝีปากกลาง สันหน้า "ค่าเช่าบ้านในเมืองนี้ราคาสูงเหลือเกิน ข้าน้อยจึง...จึง..."

ผู้เลี้ยงนางยิ่งมายิ่งค่อย สุดทำยก็เสียบหาย

ถึงขั้นก็ไม่คิดไปสะกิดความลำบากใจของผู้อื่น กลับกล่าวอย่างเอาใจใส่ "หากแม่นางเซียวไม่รังเกียจ สามารถอาศัยในบ้านพักรับรองชุนนางไปก่อนชั่วคราว จากนั้นค่อยๆ มองหาที่ทางอีกที"

เซียวอุงยหน้าจ้องมองถึงขั้น ในดวงตาปรากฏแววตื่นตระหนกสับสน เห็นชัดว่ากำลังต่อสู้กับทิวใจในใจ ไม่ปรารถนาได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นโดยไม่จำเป็น แต่สภาพในตอนนี้นักลับนำอนาถนัก ดังนั้นจึงอดจะอดอัดใจมิได้

ถึงขั้นก็มีได้แรงเร้า เขาซึ่งเดิมที่กำลังรีบกลับบ้านพักรับรอง ตอนนี้นักลับยื่นรอคำตอบของอีกฝ่ายอย่างใจเย็น

ลู่อลือซื่อตื้ออนมิได้ "พี่ถึง ให้นางพักในบ้านพักรับรองเกรงว่าคงไม่สะดวกกระมัง"

* เรื่อนรั่วยังเจอคืนฝนกระหน่ำ หมายถึงเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

ลุ่มเสียงไม่ดังไม่ค่อย พอดีให้เซียวอู่ได้ยิน

ฝ่ายหลังกระดากอายจนหน้าแดง พลันปาดชายกระโปรงยอบกายค้ำับ แล้วหมุนตัวผละไปทันที

ด้วยความร้อนใจถึงพ่นถึงกับยื่นมือไปคว้าชายเสื้อนาง "ข้าก่อนแม่ นางเซียว น้องชายข้าคนนี้อายุยังน้อย พุดจาไม่ตริตรอง ความจริงเขามีไช่รังเกียจเจ้า แต่เพราะในบ้านพักรับรองยังมีผู้อื่นพำนักอยู่ ก็คืออีกสองคนที่อยู่บนเรือด้วยกันกับข้าในวันนั้น เจ้าก็เคยเห็น น้องชายข้าจึงเอ่ยวาจาล่วงเกินเจ้า หากก็มีได้มีเจตนาร้าย เจ้าอย่าได้คิดมาก"

เซียวอู่ก้มหน้าทำท่าจะรังขายเสื้อตนเองกลับมา จนใจที่ถึงพ่นกำแนนนีสีหน้านางจึงเริ่มแดงระเรื่อ ทว่ามีไช่หน้าแดงเพราะความอึดอัดใจเช่นก่อนหน้านี้

"ข้า... ข้ามิได้คิดมาก เพียงไม่อยากจะเพิ่มความยุ่งยากแก่พวกท่าน..."

ถึงพ่นยิ้มกว้าง "ไม่ยุ่งยาก ไม่ยุ่งยากสักนิด ในเมื่อพานพบสองครา แสดงว่ามีวาสนาต่อกัน สำหรับเจ้าคือความเกื้อกูลใหญ่หลวง สำหรับข้ากลับเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ขอเจ้าอย่าได้ปฏิเสธเลย"

เรื่องเล็กน้อยอันใดกัน หลงเสน่ห์ความงามก็บอกมาเถอะ! ลู่หิงซีบ่นพึมพำในใจ เซียวอู่งามล้ำปานใด เวลานี้ในใจเขาก็เป็นได้แค่พะนาภัย แต่ถึงพ่นยืนกรานจะเหนี่ยวรั้ง เขาก็ไม่อาจบริปากห้ามปราม มิฉะนั้นจะกลายเป็นฉีกหน้าถึงพ่น

เซียวอู่เห็นถึงพ่นคะยั้นคะยอ บวกกับตนเองจนตรอกจริงๆ จึงยอมรับข้อเสนอของถึงพ่นในที่สุด "เช่นนั้นข้าก็ขอรบกวนได้เท่าสักหลายวันแล้ว พระคุณครั้งนี้ข้าก็ขอขอบใจซึ่งต้นตอยิ่ง ไม่ทราบจะกล่าวเช่นไรแล้ว"

ถึงพ่นแยมยิ้ม "ไม่ว่าเช่นไรก็ล้วนไม่ต้องกล่าวแล้ว"

บทแทรกเล็กๆ ทำให้เกิดความล่าช้านิดหน่อย กว่าพวกถึงพ่นจะกลับถึงบ้านพักรับรองกลางเมืองก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงวันแล้ว

เขียนซันเออร์กำลังยืนชะเง้อรออยู่หน้าประตูใหญ่ สีหน้ากรุ่นโกรธเจือรอยกังวล ครั้นเห็นถึงพ่นกลับมาก็รีบขึ้นหน้ามาพ้อง "ได้เข้า ในที่สุด

ท่านก็กลับมาเสียที เจิงเฉยกับฉู่จิ้งเจ้าลูกเต่าสองตัวนั้น..."

ถึงพื้นโบกมือ ห้ามมิให้เขาพูดต่อ

เขียนชั้นเออร์ก็หัวไว พลันรู้สึกได้ถึงความผิดปกติจึงหุบปากทันใด

ถึงพื้นบอกกับหลู่หลิงซี "อ้อซิง เจ้าพาแม่นางเขียวไปที่ห้องพักก่อน"

เขียวอุกกลับมิได้ชักใช้ เพียงพรวดขอบคุณถึงพื้นแล้วผละไปพร้อมกับหลู่หลิงซี แม้จะเป็นเช่นนั้น ตลอดทางที่เดินมาความงามอันชวนตะลึงของนางก็ดึงดูดสายตาผู้คนไม่น้อย แม้แต่เขียนชั้นเออร์ยังเคลิบเคลิ้มอยู่นานกว่าจะคืนสติ มองส่งเงาหลังของเขียวอุก เอ่ยเสียงติดอ่าง "ตะ...ได้เท่า แม่นางทำงานนี้รู้จักกับท่านหรือ"

คืนที่ถึงพื้นช่วยนาง เขียนชั้นเออร์พอดีเข้าเมืองชื่อของ มิได้อยู่ในเหตุการณ์นี้จึงเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นตัวจริง ย่อมตกตะลึงตาค้างเป็นธรรมดา

สายตาเร่าร้อนหลายคู่จับจ้องเรือนร่างของเขียวอุกไปตลอดการย่างเท้าของนาง ทว่าบ้านพักรับรองอย่างไรก็คือบ้านพักรับรอง ถึงสตรีนางนี้งามล้ำลุ่มเมือง ความปลอดภัยยังคงได้รับการรับรอง ทว่าหากพวกถึงพื้นกลับเมืองหลวง สตรีที่อ่อนแอนางหนึ่งเยี่ยงเขียวอุกนี้ย่อมเป็นที่จับจ้องตาเป็นมันของผู้คนไม่น้อยอยู่ดี ดังนั้นความงามมักนำภัยมากกว่านำสุข

ถึงพื้นจับศีระชะเขียนชั้นเออร์หันกลับมา "ตามข้ากลับห้อง"

เขียนชั้นเออร์เพิ่งตื่นจากฝัน ทางถึงพื้นก็เดินถึงเรือนเล็กของตนเองแล้วผีเท้าเร่ร้อนจนผู้อื่นไล่ไม่ทัน ไม่คล้ายคนที่วิ่งวุ่นอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืนสักนิด

กลับถึงในห้อง ถึงพื้นไม่ทันล้างหน้าล้างตากก็โพล่งถาม "เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

เขียนชั้นเออร์รายงานเสียงซุ่น "ช่วงที่ท่านออกไป สมาคมพ่อค้าชูโจวให้คนส่งของขวัญมา ข้ายื่นกรานไม่รับทำด้วย แต่เจิงเฉยกับฉู่จิ้งเจ้าลูกเต่าสองตัวนั้นกลับรับไว้ในนามของท่าน ข้าจึงยื่นใฝ่หน้าเรือนไม่ให้พวกมันยกของเข้ามา พวกมันก็เลยวางไว้นอกเรือนแล้วผละไป ข้านับว่ามองออกแล้วนี่เป็นการสอดโคลนให้ท่านชัดๆ"

ฟังเขาเล่าจบถึงพื้นกลับมิได้โมโห เพียงทำหน้าครุ่นคิดอย่างหนัก

"ได้เท่า?" เขียนชั้นเออร์กระวนกระวาย

"ตอนนี้ของอยู่ที่ใด" ถึงพันถาม

"อยู่นอกเรือนนี้เองขอรับ เป็นที่บเล็ก ๆ แต่หนักอึ้งเลย" เจียนชั้นเออร์
รับบอก

"ไปยกเข้ามา" ถึงพันตั้ง

"หา?"

"มัวยืนเซ่ออะไร ยังไม่ไป!" ถึงพันเอ็ด

เจียนชั้นเออร์รู้มร้อนแล้ว ห้วนว่าอีกฝ่ายเลอะเลือนชั่วขณะอาจ
ตกหลุมพรางผู้อื่นได้ "ถ้ายกเข้ามา พวกมันจะกล่าวหาว่าท่านรับสินบน
นะขอรับ"

ถึงพันหัวเราะ "หรือเจ้าวางไว้ข้างนอกนั้นก็แปลว่าข้าไม่ได้รับสินบน
แล้ว? ไปยกเข้ามาเถอะ เจ้าคนเดียดคงยกไหวกระมัง"

"ยกนะยกไหว..."

"เช่นนั้นก็ไปสิ"

เจียนชั้นเออร์จุนใจ ได้แต่วิ่งออกไปย้ายหีบเข้ามา

"ด้านบนมีกุญแจ แต่ลูกกุญแจถูกทับอยู่ใต้หีบ ข้าเอาเข้ามาด้วยแล้ว

ท่านดู..."

"เปิด" ถึงพันตั้ง

พริบตาที่หีบนั้นเปิดออกก็สอดแสงวูบวาบจนลูกตาของเจียนชั้นเออร์
เกือบบอด

เขาสุดหายใจลึก "นี่...นี่..."

ในนั้นอัดแน่นด้วยทองหยวนเปาเต็มหีบ ตรงช่องว่างยังถมด้วยมุก
ขนาดเท่าหัวแม่มือ

ทองหยวนเปานั้นแล้วไปเถอะ แม้แต่ไข่มุกยังเป็นขนาดเดียวกัน
กลมเกลี้ยงแวววาว ดูแล้วน่ารักน่าเอ็นดู เจียนชั้นเออร์เคยบุกเหนือล่องได้
ทั้งเคยไปสุสานกษัตริย์ราชวงศ์ชง ไหนเลยมองไม่ออกถึงมูลค่าของสิ่งเหล่านี้

แต่เขากลับไม่ตั้งใจสักนิด เพราะของขวัญที่ส่งมาสูงค่าเท่าใด ความยุ่งยาก
ของถึงพันก็มากขึ้นเท่านั้น

"ได้เท่า" เขียนชั้นเออร์ร็อนรุ่ม "ตอนนี้พวกเราทำอย่างไรดี หรือท่านจะรับไว้จริงๆ"

"รับ! ไฉนจะไม่รับ!" ถึงพ่อก็ยังกล่าว "อยากนิทราก็มีหมอนส่งมาจริงๆ ทรัพย์สินสมบัติจำนวนมหาศาลปานนี้ หากรับไว้ ครึ่งชีวิตที่เหลือก็ไม่ต้องอนาทรแล้ว!"

เขียนชั้นเออร์ร็อนใจจนเกาเกาหัวอยู่ด้านข้าง

ขุนนางตำแหน่งรับสินน้ำใจจากพ่อค้ามิใช่เรื่องไม่ปกติ ตรงกันข้ามนี่กลับเป็นเรื่องปกติอย่างยิ่ง

ถึงขั้นที่ว่าเบื้องหลังพ่อค้าวานิชจำนวนมากล้วนมีขุนนางราชสำนักแปลงเสียงสนับสนุนพวกเขา นี่ถึงกับกลายเป็นเรื่องที่อยู่กันทั่วโดยไม่ต้องประกาศด้วยซ้ำ

แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นกับตัวถึงพ่อก็มองอย่างไรก็ชวนให้ผู้คนรู้สึกแปลกพิลึก ขณะถึงพ่อก็มองดูทองหยวนเปาเหล่านั้นด้วยรอยยิ้มที่เผยออกมาช้าๆ เขียนชั้นเออร์ก็หมดความอดทนในที่สุด "ได้เท่า..."

ถึงพ่อก็ตัดบทเขา "สิ่งที่ข้าจะพูดต่อจากนี้เจ้าตั้งใจฟังให้ดี"

เขียนชั้นเออร์ผงะวูบ ลืมเรื่องเมื่อครู่สนิท ก่อนยึดหลังตรงแนวโดยสัญชาตญาณ "ได้เท่าเชิญส่ง"

ถึงพ่อก็ล้วงแผ่นป้ายและตัวเงินปักหนึ่งจากอกเสื้อออกมาวางบนโต๊ะ "สิ่งของหีบนี้ รวมทั้งตัวเงินเหล่านี้ เจ้าล้วนนำไป"

เขียนชั้นเออร์ตกใจ "นำไปที่ใด"

ถึงพ่อก็กล่าว "นำป้ายนี้ไปหานายกงพันเซวียที่หน่วยทหารซู่โจว ให้เขาอย่าได้รอช้า รับนำสิ่งของเหล่านี้ส่งถึงเมืองหลวง มอบแก่วังจื่อ"

"ได้เท่า นายกงพันเซวียคนนั้นไว้ใจได้หรือ"

ถึงพ่อก็พยักหน้า "ได้ เขาเป็นคนของก่วงชว่น ข้าจะให้ชื่อชิงเข้าเมืองหลวงพร้อมเขา อาศัยความสัมพันธ์ของชื่อชิงกับไหวเอนก็สามารถเพิ่มช่องทางได้อีกสายหนึ่ง"

เขียนชั้นเออร์ถามอีก "ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ ได้เท่ายังมีคำสั่งใดฝากไปหรือไม่"

ถึงพี่น้องคิด "เจ้ารอดเดี่ยว"

ในห้องมีเครื่องเขียนเตรียมไว้พร้อม แม้แต่หมึกดำก็ไม่ต้องฝน เขานั่งลงคลี่กระดาษสำหรับเขียนฎีกาโดยเฉพาะ ใช้ความคิดชั่วขณะก่อนวัดพู่กันขีดเขียนฎีกาฉบับหนึ่ง

เขียนชั้นเออร์มองดูจนอ้าปากกว้าง เขารู้จักตัวหนังสือไม่มาก ทว่านับแต่ไปช่วยอังกฤษที่ดูแลร้านก็เรียนรู้ได้ไม่น้อย แต่จะให้เหมือนถึงพี่น้องที่จับพู่กันก็เขียนอักษรออกมาอย่างคล่องแคล่วนั้นคงเป็นไปได้

นี่ทำให้เขายังติดพู่กันถึงพี่น้องเพิ่มขึ้นอีกชั้นหนึ่ง แต่เขียนชั้นเออร์หาความรู้ไม่ว่าเหล่านี้ล้วนเป็นทักษะพื้นฐานของการเป็นขุนนางต้าหมิง แม้คนโดยมากล้วนมีที่ปรึกษาคอยเขียนให้ หากก็มีได้หมายความว่าพวกเขาเองนั้นเขียนไม่เป็น

ไม่นานฎีกาก็เรียบร้อย ถึงพี่น้องจนหมึกแห้งคอยม้วนเก็บแล้วส่งให้เขียนชั้นเออร์

"เอาฎีกากับตัวเงินใส่ไว้ในหีบ ทั้งหมดนี้ล้วนนำส่งวังจื้อที่เมืองหลวง วังจื้อเห็นก็จะทราบเองว่าต้องทำอะไร"

เขียนชั้นเออร์เอ่ยเสียดรวนเร "ได้ทำ ฝีมือของลูหลังซีเหนือกว่าข้ามากนัก หากเขาไม่อยู่ใครจะคุ้มกันได้ทำเล่า เกิดเจ้าลูกเตาเจิงเฉยกับอู่จ้งสองตัวนั้นระรานถึงประตูขึ้นมา ข้าเกรงว่าจะต้านไม่อยู่..."

ถึงพี่น้องเตอเวบิตซีก็เกียจ ยิ้มกล่าวไม่สะทกสะท้าน "ไม่อยู่ก็ยิ่งดี หากพวกเขาอยู่ ข้าจะใกล้ชิดคนงามได้อย่างไร"

เขียนชั้นเออร์ตะลึงตาค้าง อิดใจใหญ่ผ่านไปก็พลันโพล่ง "แล้ว...แล้วผู้บังคับการสุยจะอย่างไร"

"..."

"..."

"...รีบยกของแล้วออกไปเดี๋ยวนี้เลย"

"...ชะ...ขอรับ"

ลูหลังซีกลับมาอย่างรวดเร็ว พอฟังเขียนชั้นเออร์พูด เขาพลันคัดค้าน

"ไม่ได้ พี่ถัง! ตอนนี้ท่านตัดสินใจเด็ดขาดจะจัดซื้อกับเงินหลวนแล้ว เกิดเขาจนตรอกขึ้นมาแล้วทำร้ายท่านจะทำอย่างไร"

ถังฟั่นบอก "นี่ก็คือสาเหตุที่ข้าให้พวกเจ้าไปขอความช่วยเหลือจากองค์รักษ์เสื้อแพร เจ้าให้พวกเขาส่งคนสองคน ไม่ สี่คนมาที่นี่ สองคนรั้งอยู่ข้างกายข้า ส่วนอีกสองไปอารักขาหูเหวินเจ้า เขาจะได้ไม่ต้องออกสิ้นขวัญแหวนทุกวัน"

ลู่อิงซียังใคร่กล่าวอันใด ถังฟั่นโบกมือห้าม "อี่ซิง เรื่องนี้สำคัญมากของมีค่าเหล่านี้แม้มิใช่หลักฐานสำคัญที่สุด แต่เมื่อมีของเหล่านี้ผ้าปาทจะยิ่งเชื่อถือในคำพูดของข้า ข้าต้องอยู่ที่นี้เพื่อสืบหาสมมุติบัญชีรับจ่ายเสบียงของเงินหลวนต่อไป เรื่องเข้าเมืองหลวงต้องขอไหว้วานเจ้าแล้ว เจ้าและซันเอ๋อร์ต้องนำของและฎีกาส่งให้ถึงมือวังจื่อหรือไหวเฮินให้ได้"

เวลานี้เขาไม่ยอมออกห่างจากถังฟั่นสักนิด แต่ภาวะใหญ่หลวงกดดันลงมา ลู่อิงซีไม่มีอันใดให้พูดอีก ได้แต่เงิบงัน

ถังฟั่นตบไหล่เขาพลางกล่าวเสียงละมุน "เอาเถอะ เลิกเอาแต่ใจเสียที เจ้าเป็นถึงบัณฑิตชั่วไฉ่ ไฉนกลับทำตัวเป็นเด็กน้อยไปได้"

ลู่อิงซีกลับย่น "ข้าไม่ใช่เด็กน้อยสักหน่อย"

"ได้ๆ เจ้าไม่ใช่เด็กน้อย" ถังฟั่นหัวเราะ "ซันเอ๋อร์แม่สัตย์ซื่อแต่ฝีมืออ่อนด้อย ให้นำข้าเจ้านสนิทกับไหวเฮิน ย่อมหาวิธีเข้าพบเขาด้วยตนเองได้แน่ เรื่องนี้อย่างไรก็ต้องมอบให้เจ้า หากทุกอย่างราบรื่น พวกเราพบกันคราวหน้าก็คือที่เมืองหลวงแล้ว"

ลู่อิงซีกัดฟัน "ข้าจะรับนำส่งให้ไหวเฮินโดยเร็วที่สุด จากนั้นกลับมาหาท่าน"

จบคำก็หมุนตัวออกไป กระทั่งบอกลาก็ลืมแล้ว

ยังว่ามีไฉ่เด็กน้อยอีก? ถังฟั่นคิดอย่างอ่อนใจ

ลูกไม้ของเงินหลวนผุดขึ้นไม่หยุดยั้ง เริ่มจากจับมือกับหยางจีเล่นละครตบตาราซ่านัก ต่อมาก็พาถังฟั่นไปดูสถานที่ซึ่งอุปโลกน์ขึ้นมา และกำนัลด้วยตัวเงินหนึ่งหมื่นตำลึง จากนั้นส่งเงินทองมาให้ในนามของสมามคมพ่อค้า

แม้แต่คนของสำนักบูรพาก็ร่วมวงด้วย หากอุดมการณ์ของถึงพี่น้องอ่อนแอกว่านี้สักนิด ไม่น่าว่าเวลานี้อาจโอนอ่อนผ่อนตามไปแล้ว คงไม่เสียเวลากระทำเรื่องที่กินแรงพรรคนี้ให้เหนื่อยเปล่า

แต่เนื่ถึงผู้ประสพภัยเหล่านั้นเมื่อใด ถึงพี่น้องยังคงยืนกรานในความคิดเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

ขอเพียงโค่นเงินหลอนได้ ราษฎรที่อยู่นอกเมืองพวกนั้นจึงจะได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม และยังสามารถเป็นบทเรียนตักเตือนผู้มาที่หลัง เลี่ยงมิให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกในภายหน้า

หลังลู่หลิงซีและเจียนซันเออร์จากไป ถึงพี่น้องรู้สึกถึงความอ่อนเปลี้ยจากการอดนอนทั้งคืน เขาคำร้านจะผลัดเสื้อผ้าจึงขึ้นเตียงล้มตัวนอนทั้งอย่างนั้น ไม่ถึงครู่ก็เข้าสู่นิทรารมณ์ไม่รับรู้เรื่องภายนอก

ถึงพี่น้องลี้มตาตื่นอีกครั้งเพราะเสียงเคาะประตู ตามด้วยเสียงไถ่ถามของสตรี

"ด้านในมีคนอยู่หรือไม่"

ขนตากระพื่อไหว ถึงพี่น้องลี้มตาซำๆ สติยังไม่ตื่นดี

นี่คือ...?

คนข้างนอกส่งเสียงอีกครั้ง "ไต่เท้าถึง ท่านอยู่ด้านในหรือไม่"

ถึงพี่น้องตอบอึมคำหนึ่ง ขยี้ศีรษะกอดผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง "เป็นแม่นางเซียววี"

"เป็นข้าเอง"

"มีธุระหรือไม่"

"ขำนำมือตักมาให้ท่าน"

ถึงพี่น้องดับคำ 'มือตัก' พลันชะเง้อมองนอกหน้าต่าง ยามนี้ค่อยพบว่าห้องฟ้ามืดสนิทแล้ว

ตอนแรกเขาจะบอกว่าเรื่องเช่นนี้ให้เจียนซันเออร์ทำก็ได้ แต่คิดอีกที เจียนซันเออร์กับลู่หลิงซีถูกเขาใช้ออกไปข้างนอกแล้ว ย่อมไม่เห็นแม้เงา

ที่สั่งให้ไปหองครักษ์เสื่อแพรไม่รู้หามาได้แล้วหรือไม่ ถึงพี่น้องนึกในใจ พลังลงจากเตียง

"แม่นางเซียววอสลักคิ้ว ข้าใส่เสื้อผ้าก่อน"

"เจ้าคะ" เซียวอู๋รับคำเสียงหวาน

อึดใจถัดมา ถึงพื้นแต่งกายเรียบร้อย "เชิญ"

เซียวอู๋ผลักประตูเข้ามา

ถึงพันทยามนี้ค่อยเห็นนางประคองถาดซึ่งมีอาหารวางอยู่ คล้ายว่าจะหนักพอสมควร นางยังอุตสาห์ยืนถืออยู่ข้างนอกเป็นนานสองนานโดยไม่บ่นสักคำ

เขารับถาดไว้ "ลำบากแม่นางแล้ว เจ้าไม่ต้องนำมาส่งเองก็ได้ ที่นี่มีเด็กรับใช้"

เซียวอู๋ระบายยิ้มบางๆ "ไม่เป็นไรเจ้าคะ เด็กรับใช้มีงานในบ้านให้ทำ ซักลับวางอยู่คนเดียว ได้ทำมีเรื่องอันใดสามารถเรียกใช้ได้เต็มที"

นางเปิดฝาถาดดู กลิ่นหอมของน้ำแกงไก่ลอยเตะจมูก ช่างๆ ยังมีข้าวสวยอีกสามและผักผักจานเล็ก น่ากินไม่มีใดเกิน

หากเป็นเมื่อก่อนถึงพินคงเริ่มสวาปามไปแล้ว แต่ตอนนี้ต่อให้ท้องเริ่มร้องประท้วง เขากลับยังไม่หวั่นไหว เพียงจ้องมองเซียวอู๋นิ่งๆ คล้ายมีหมิ่นถ้อยพันวจีใครจะเอ่ย แต่ไม่ทราบควรเริ่มต้นเช่นไร

ภายใต้สายตาเช่นนี้ ตึกตาคหิมะก็ยิ่งละลาย ประสาอะไรกับมนุษย์ตัวเป็นๆ เช่นเซียวอู๋

พวงแก้มนางระเรื่อขึ้นซ้ำๆ ศีรษะค่อยๆ ก้มต่ำ เผยต้นคอด้านหลัง อันเนียนขาวได้ปกเสื้อออกมา

บรรยากาศในห้องเริ่มระอุและคลุมเครือ

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง

โดนคนซัดจิ้งหะ ถึงพินไม่สบอารมณ์นัก "ใคร!"

ลุ่มเสียงหัวทุ่มดังขึ้นที่ด้านนอก "ใต้เท้า ข้าน้อยได้รับคำสั่งจาก นายกองพินเซียวหน่วยทหารซุโจว รุดมาอารักขาใต้เท้าขอรับ"

เซียวอู๋คล้ายตื่นตัวจากบรรยากาศที่ผิดแผกนี้เช่นกัน สีหน้ากลับแดงช้ำนกว่าเดิม

ถึงพื้นจนจืด ร้องลั่นเสียงห้วน "รอรับคำสั่งอยู่ด้านนอก!" แล้วหันมา
เอ่ยเสียงอ่อนโยนกับเซียวอู่ "ไยมีข้าวแค่ชามเดียว แล้วของเจ้าเล่า"

เซียวอู่ก้มหน้าเอียงอาย "ข้าน้อยกินแล้ว ได้เท่ารับกินเถอะ"

ถึงพื้นผกศึระชะ ขึ้นชมกิริยาขวยอายของคนงามอยู่ครู่หนึ่ง ยามนี้
ค่อยถอนสายตากลับมาอย่างอาวรณ หยิบซ้อขึ้นขึ้นมาตักน้ำแกงไก่คำหนึ่ง
เตรียมส่งเข้าปาก

ซ้อหนึ่งจ่อริมฝีปาก เขาพลันหยุดค้ำ "ข้าพลันนึกถึงเรื่องที่สำคัญมาก
เรื่องหนึ่งขึ้นมา"

เซียวอู่เผยสีหน้างุนงง

"ในน้ำแกงนี้มีได้เจ็อบนสิ่งใดกระมัง" ถึงพื้นอมยิ้ม "อย่างเช่นสารหนู
อูโถว* หรือมันถั่วหัว** อะไรวกนี้"

เซียวอู่ตะลึงมองเขา "ได้เท่า ท่านกำลังกล่าวอันใด ข้าฟังไม่เข้าใจ"

เสียงเคาะประตูอันน่ารำคาญใจดังขึ้นอีกรอบ

ถึงพื้นยิ้มละไมให้เซียวอู่ "เช่นนั้นรบกวนแม่นางสักเรื่องหนึ่ง"

"ได้เท่าเชิญกล่าว"

ถึงพื้นยื่นมือไปรั้งอีกฝ่ายเข้าสู่ห้อง

ตามหลังเสียงอุทานเบาหวิวของเซียวอู่ บานประตูก็เปิดผลั้วะจาก
ด้านนอก

บุรุษร่างสูงใหญ่สวมชุดนายกองชั้นเจ็ดองครักษ์เสื้อแพรยืนตระหง่าน
อยู่นอกประตู

หากจะต้องกล่าวให้ได้ว่าเขามีเอกลักษณ์เด่นชัดอันใด นั่นก็คืออีกฝ่าย
ถูกหมวดตรวจดบังไปครึ่งหน้า

ทว่าดวงตาทั้งคู่ของเขากลับแวววับ คนยืนผงาดอยู่ตรงนั้น แล้วยัง
แผ่รัศมีอันจับตา ส่งางามเหนือผู้คน

เสียดายถึงพื้นไม่เซียวชาญวิชายุทธ์ หากลู่อหลังชืออยู่ตรงนี้คงทราบว่

* อูโถว หรือโหระเดือยไก่ เป็นไม้ล้มลุก รากมีพิษ

** มันถั่วหัว หรือต้นลำโพงม่วง เป็นพืชในวงศ์ Solanaceae ทุกส่วนของพืชชนิดนี้มีพิษในระดับอันตราย

อีกฝ่ายคือยอดฝีมือผู้หนึ่ง

บุรุษผู้นั้นประสานมือกล่าวกับถึงพื้นที่โอบกอดคนงามอยู่ "ข้าน้อยดีหานายกงองครักษ์เสื่อแพรประจำหน่วยทหารอำเภออยู่เทียน คารวะได้เท่าถึง"

ถึงพื้นขมวดคิ้ว "ใครส่งเจ้ามา"

ดีหานตอบ "ข้าน้อยได้รับคำสั่งจากนายกองพันเซวียหน่วยทหารซุโจว รุดมาอารักขาได้เท่าโดยเฉพาะ"

ถึงพื้นตีหน้าเข้มขริม "นายกองพันเซวียให้เจ้ามาคุ้มกันข้า เจ้ากลับบุกเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต มีเจตนาใด"

ดีหานก้มหน้าต่ำ "ข้าน้อยสำนึกผิดแล้ว ข้าน้อยเพียงเห็นได้เท่าไม่ตอรับจึงบุกเข้ามาด้วยความร้อนใจ เกรงได้เท่าจะเกิดเหตุร้าย"

ถึงพื้นเอ่ยเสียงเย็น "คงมิใช่ นายกองที่รู้ลึกลับว่าอารักขาข้าเป็นการดูแคลนความสามารถของเจ้ากระมัง หากเป็นเช่นนั้นจริง ข้าสามารถบอกกับนายกองพันเซวียให้เขาเปลี่ยนคนอื่นมาแทนได้"

ดีหานได้ฟังพลันคุกเข่า "ข้าน้อยสำนึกผิดแล้ว ได้เท่าโปรดอย่าไล่ข้าน้อยไป นายกองพันเซวียกำชับนักหนาให้ข้าน้อยเชื่อฟังวาจาของได้เท่าทุกประการ เป็นข้าน้อยมธุทะลุ ได้เท่าโปรดอภัย"

ถึงพื้นจ้องเขาอยู่นาน ค่อยกล่าว "ข้ามิใช่บอกให้นายกองพันเซวียจัดส่งมาสองคนหรือ ไฉนมีเจ้าคนเดียว"

ดีหานกล่าว "อาจเพราะนายกองพันเซวียเห็นว่าข้าน้อยฝีมือไม่ต่ำทราวม จึงคิดว่าคนเดียวก็เพียงพอ"

ถึงพื้นหัวเราะงุนๆ "ช่างไม่รู้จักรถมตจนจริงๆ!"

ดีหานกลับตอบหน้าตาเฉย "ขอบคุณได้เท่าที่ชมเชย ข้าน้อยมิบังอาจน้อยรับ"

สาวงามลุ่มเมื่องอย่างเขียวอู่นั่งอยู่ตรงนั้น เขากลับขำเลียงแวงเดียวเมื่อเข้าประตูมา จากนั้นเส้นสายตาก็ไม่เคยหยุดลบจนร่างของนางอีกเลย

ถึงพื้นกล่าว "ในเมื่อนายกองพันเซวียให้เจ้าเชื่อฟังคำสั่งข้าทุกประการ เช่นนั้นตอนนี้ข้าจะให้เจ้าทำเรื่องหนึ่ง"

"ได้เท่าเชิญสิ่ง"

"ออกไป" ถึงพื้นบอก

ในที่สุดตีห่านก็ผะแล้ว

ถึงพื้นทวนซ้ำอีกรอบ "ตอนนี้ข้าสั่งให้เจ้าออกไป ปิดประตู ยารบกวณ
พวกเรา ได้ยินหรือไม่"

"...ขอรับ" ตีห่านรับคำ

เขาถอยออกไปเสียบๆ

ถึงพื้นเพียงจะคลายมือจากเอวของเซียวอู่ บานประตูก็ถูกผลักเปิด
พร้อมกับใบหน้าที่ต่อแย้มเล็กของตีห่านปรากฏขึ้นอีกครั้ง "ได้เท่า ข้าน้อย
รักษากรณอยู่ด้านนอก หากท่านมีคำสั่งใด เพียงเรียกข้าหนึ่งก็ใช้ได้"

ถึงพื้นโมโหจนแผดเสียงก้อง "ออกไป!!"

ในห้วงคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

ถึงพื้นปล่อยมือจากนาง "เป็นที่ขบขันของแม่นางเซียวแล้ว"

เซียวอู่ก้มหน้า กระดากอายจนพูดไม่ออก ได้แต่พิมพ์้าเตือนเขา "ได้เท่า
อาหารเย็นหมดแล้ว เตียวซำไปทำใหม่แล้วส่งมาอีกชุดหนึ่ง"

ถึงพื้นเอ่ยเสียงหวาน "ไม่จำเป็นต้องเร่งร้อนกิน ข้ามีบางถ้อยคำ
อยากพูดกับแม่นางเซียว"

ศีรษะของเซียวอู่อึ้งโน้มต่ำ มือบิดชายเสื้อไปมาอย่างเสียวังัน

หลังสัมผัสอันใกล้ชิดเมื่อครู่ กลิ่นอายคลุมเครือระหว่งทั้งสองยิ่งมา
ยิ่งรุนแรง บุคคลเฉกเช่นถึงพื้น หากมิใช่มีใจต่อสตรีนางหนึ่งแท้จริงก็ไม่มีทาง
จับมือถือแขนอีกฝ่ายเป็นอันขาด

คุณชายผู้งามสง่าเช่นนี้เปิดเผยความในใจสองครั้งสามครา บนโลกนี้
จะมีสตรีที่นางที่ไม่หวั่นไหวเล่า

ดั่งคาด ได้ยินถึงพื้นเอ่ยถาม "ไม่ทราบแม่นางเซียวมีพันธะสมรสหรือไม่"

ความนัยของคำถามนี้ร้ายแรงนัก ใบหน้าของเซียวอู่อึ้งแดงจัด ไม่ทราบ
ควรตอบเช่นไรดี

นางพลันนึกขึ้นได้เรื่องหนึ่งจึงเงยหน้าถาม "ได้เท่า ท่าน...เมื่อครู่"

ไหนเข้าใจว่าข้าวางยาพิษในอาหาร"

ถึงพื่นยี้มละอายกับนาง "พวกเราเจอกันสองครั้งก่อนหน้านี้ออกจะ
ประจวบเหมาะเกินไป ข้านี้ถือว่าเจ้าคือคนที่ผู้อื่นส่งมา จึงมีเจตนาเลียบเคียง"

เชียวอู่ก็ดริมฝีปาก "เช่นนั้นตอนนั้นเล่า"

ถึงพื่นบอกตามตรง "ตอนนี้ข้าก็ยังไม่รู้ดีกว่าบนตัวเจ้ามีจุดน่าสงสัยอยู่มาก
แต่...กลับควบคุมจิตใจตนเองไม่ได้"

คำพูดแรกทำให้เชียวอู่หน้าเหือดสี คำพูดหลังกลับทำให้ผิวหน้านาง
เปลี่ยนจากเหือดสีเป็นแดงเรื่อ ตื่นตระหนกพลันปรึ๊ดเปรม ร่างกายเกือบ
ต้านรับไม่อยู่

เชียวอู่รวนเรออยู่อึดใจว่าจะปลุกความกล้าขึ้นมาได้ "อันที่จริง...
ข้าทราบว่าคุณกำลังคลางแคลงอันใด"

"หืม?"

เชียวอู่ก้มหน้า "กล่าวตามสัตย์ ความจริงข้ามิใช่กุลสตรีดังมอันใด
ก่อนหน้านี้ที่บอกมาฟังฟังญาติก็เป็นเรื่องเท็จเช่นกัน บุตรสาวผู้ดีมีสกุล
ย่อมไม่มีทางประพฤติตัวเยี่ยงข้า ดึกตื่นค้ำคืนวิ่งมาหาบุรุษถึงห้อง"

ถึงพื่นกล่าวเสียงละมุน "เจ้าเต็มใจพูดก็พูด ไม่เต็มใจพูด ข้าก็ไม่ฝืนใจเจ้า"

"เป็นความจริง?" เชียวอู่เงยหน้าขยับ

"ยอมเป็นความจริง"

หยดน้ำในดวงตาแพรวพราวเอ่อคลออยู่นาน สุดท้ายก็ร่วงริน

มิใช่สาวงามจะรำให้ได้ชวนมองทุกนาง แต่คำ 'ดอกหลิฮวาแซมน้ำตา'*
เมื่อนำมาใช้กับเชียวอู่กลับเหมาะเจาะไม่มีใดเกิน

นางถามถึงพื่น "ท่านเคยได้ยิน 'หยางโจวเลี้ยงม้าผอม' หรือไม่"

ถึงพื่นยอมเคยได้ยินแน่นอน

'หยางโจวเลี้ยงม้าผอม' ก็คือการซื้อเด็กหญิงหน้าตาดีจากครอบครัว
ยากจนในราคาถูกแล้วนำมาฝึกฝน ทำให้เด็กหญิงเหล่านี้เชี่ยวชาญทั้ง

* ดอกหลิฮวาแซมน้ำตา คือคำเปรียบเปรยท่าทางการร้องไห้ของหยางฮุยเฟย ต่อมาใช้พรรณนาความงาม
เจิดฉายของสตรี

พิณหมากอักษรภาพ รวมทั้งวิชามัดใจบุรุษบนเตียง ล้วนแต่จุดขาดบาดอารมณ์ เช่นนี้จึงสามารถขายออกไปในราคาสูง บ้างก็เป็นดาวเด่นในหอศนิกา บ้างก็เป็นหญิงบำเรอของพวกผู้ดีมีเงิน เป็นที่นิยมแพร่หลายในแถบเจียงหนาน ถึงขนาดมีคนดำเนินกิจการด้านนี้อย่างเป็นล่ำเป็นสัน คล้ายกับพวกพ่อค้ามนุษย์

เห็นถึงพื้นพยกหน้า เชี่ยวอุจิ่งกล่าว "เดิมทีข้าก็เป็นม้าจอม ตอนอายุได้สิบสี่ถูกคนซื้อไปเป็นอนุให้กับคหบดีคนหนึ่ง ต่อมากหบดีคนนั้นเสียชีวิต ภรรยาเอกของเขาเกลียดชังข้าจึงไล่ข้าออกมา นี่ก็คือสาเหตุที่ท่านได้เจอข้าที่นอกเมืองหยางโจว สิ่งที่ข้าว่าเรียนตั้งแต่เล็กคือวิชาปรณนิบัติบุรุษ ข้าจึงไม่ต่างจากนกแก้วที่ถูกเลี้ยงในกรง ไม่เคยรู้มาก่อนว่าการออกมาหาเลี้ยงชีพจนถึงกับยากเย็นแสนเข็ญปานนั้น หากวันนั้นไม่ได้ได้เท่าช่วยไว้ เกรงว่าข้าคง..." เชี่ยวอุจิ่งปาดน้ำตา ระบายยิ้มขมขึ้น "ตอนนี้ท่านทราบแล้ว ข้า...ข้าไม่ควรบังเกิดความเพ้อฝันหลังจากพบท่านในคืนนั้น กระทั่งตั้งใจแต่งกายเป็นสาวน้อย ทั้งที่ความจริงข้าก็มีไช่สตรีตั้งมาอันใด..."

นางยั้งเข็ด น้ำตายังไหลพร่างพรูไม่หยุด เชี่ยวอุจิ่งหมัดบัญญัติพูดต่อเพียงลูกพรวดขึ้นมา หมุนตัวผลุนผลันจะออกข้างนอก

ถึงพื้นจุดมีอนางไว้ รวบนางเข้าสู่อ้อมอกอีกรอบ กอดรัดแนบแน่น!

"อู่เอ๋อร์!"

คำเรียกนี้พอเข้าหู เรือนร่างอรรชรของเชียวอุจิ่งสั่นเบาๆ แล้วอ่อนระทวยกับอ้อมอกเขา

เสียงของถึงพินดังขึ้นเหนือศีรษะนาง "ข้าชมชอบเจ้าจริงๆ แวบแรก ที่เห็นเจ้าก็ชอบแล้ว...ข้าไม่ถือสถานะของเจ้า ขอเพียงเจ้าเอ่ยว่ายินดีติดตามข้า ข้าจะพาเจ้ากลับเมืองหลวง แต่งเจ้าเข้าเรือน!"

เพิ่งขาดคำ เสียงเคาะประตูกลับดังขึ้นอีก

ดีหานส่งเสียงจากด้านนอก "ได้เท่า ดีมากแล้ว ท่านควรพักผ่อนได้แล้ว"

ถึงพินโกรธจัด ตวาดเสียงว่า "ไม่ต้องยุ่ง ให้เจ้ารออยู่ข้างนอกไม่ได้ยินรี!"

แล้วหันมากล่าวเสียงนุ่มกับเชียวอุจิ่ง "ทำให้เจ้าตกใจหรือไม่"

เชียวอุจิ่งส่ายหน้าน้อยๆ

ด้านนอกเงยบลงอีกครั้ง

ทั้งคู้อยู่ในท่วงท่าโอบกอด ถึงขั้นไม่มีทีท่าคลายวงแขน เขียวอู่ก็มิได้คืนหนี นางเพียงเอ่ยเบาๆ "หัวใจของข้าน้อย...เหมือนกับได้เท่า"

ถึงขั้นอุทานตื่นเต้น "อู่เอ๋อร์!"

เขียวอู่ซึ่งพูดขึ้นก่อนด้วยรอยยิ้มขมขื่น "แต่ข้ามิกล้าคาดหวังว่าได้เท่า จะตบแต่งอย่างออกหน้าออกตา ฐานะเช่นข้านี้ขอเพียงได้อยู่ปรนนิบัติข้างกาย ท่านก็คือความสุขสุดยอดของข้าแล้ว"

แววตาถึงขั้นทอประกายอ่อนโยน "เจ้าวางใจเถอะะะ บิดามารดาข้า ล้วนล่วงลับไปแล้ว พี่สาวก็เป็นคนใจคอกว้างขวาง นางไม่กีดกันพวกเราแน่"

เขียวอู่ส่ายหน้า "แต่ฐานะของข้าจะทำให้ท่านเป็นที่เยาะหยันในแวดวงขุนนาง ได้เท่าไม่ต้องพูดอีกแล้ว ได้รู้ถึงจิตใจท่าน ข้า...ข้าก็ดีใจมากแล้วจริงๆ เจ้าคะ...ตั้งแต่เล็กไม่เคยมีใครจริงใจกับข้าสักคน และไม่เคยมีบุรุษคนใดพูดกับข้าว่าจะแต่งงานเป็นภรรยา..."

ถึงขั้นผ่อนลมหายใจทีหนึ่ง ฝ่ามือลูบไล้เรือนผมนาง นานพักใหญ่ค่อยเอ่ย "อย่าพูดเรื่องหุดหนุ่พวกนี้ดีกว่า ตอนนี้อย่างมีเรื่องสำคัญมากต้องทำเงินหลวนตบตาเบ๊องบน เอาเสียยิ่งสำหรับช่วยเหลือผู้ประสบภัยไปคำกำไร เข้ากระเป๋าทนเอง ข้าต้องหาหลักฐานและฟ้องต่อราชสำนักให้ได้ เช่นนี้ข้าจึงสามารถพาเจ้ากลับเมืองหลวงได้เร็วขึ้น ดังนั้นระยะนี้ข้าอาจไม่มีเวลาดูแลเจ้า เจ้าก็อยู่ในบ้านพักรับรองไป พยายามอย่าออกข้างนอก เลี่ยงมิให้เงินหลวนอับจนหนทางขึ้นมา แล้วจับเจ้ามาเป็นจุดอ่อนข่มขู่ข้า"

เขียวอู่เอ่ยเสียดสี "เช่นนั้นท่านจะมีอันตรายหรือไม่"

ถึงขั้นกุมมือนาง "ไม่หรอก ข้าก็บงครักษ์เสื้อแพรสนิทกันพอสมควร ถึงให้พวกเขาส่งคนมาคุ้มกันข้า นั่นอย่างไร ข้างนอกก็ยืนอยู่คนหนึ่ง"

เขียวอู่หัวเราะพริตแยมยิ้มทั้งน้ำตา "ข้าว่าเขาเหมือนมากคุณท่านมากกว่า"

ถึงขั้นเผยสีหน้าจวนใจ "องครักษ์เสื้อแพรชอบวางก้ามเช่นนี้เสมอ ข้าสนิทกับผู้บังคับบัญชาของพวกเขา พวกเขาอย่ามุดอะไรมาไม่ได้ ขอเพียงคุ้มครองข้าได้ ทนหงุดหงิดสองสามวันจะเป็นไรไป"

เซียวอู่พลอยหัวเราะไปกับคำพูดนี้
ถึงพันทักกล่าว "คืนวานไม่ได้นอนเลย เมื่อครู่ข้าก็งีบได้ไม่นาน ตอนนี่
เริ่มเพลียแล้ว"

เซียวอู่รับกล่าว "เช่นนั้นข้าออกไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยยกอาหารเข้ามาให้ท่าน"
ถึงพันทักบอ "หากเจ้ายินดีอยู่เป็นเพื่อนข้า ข้าก็ไม่ถือสา"

เซียวอู่หน้าแดง เขินอายจนไม่ทราบจะตอบเช่นไร ได้แต่ยกถาดอาหารขึ้น
แล้วก้มหน้าเดินออกไป

ถึงพันทักก็ได้ไล่ตาม เพียงมองส่งนางจากไปด้วยสายตาอาวรณ์ แหวต
หวานยิ้มจนแทบจะหยดเป็นน้ำออกมา ถึงเซียวอู่หมุนตัวไม่แลมอง ยังคง
สามารถรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนเร้าด้านหลังตนเอง

คราวที่อยู่นอกเมืองหยางโจว แม้กล่าวโดยเคร่งครัด คนที่ช่วยนางคือ
ลู่หลิงซี แต่ขอเพียงเป็นสตรีเยี่ยงเซียวอู่ คนที่นางเทิดทูนบูชายอมเป็นถึงพันทัก

นางแอบชมชอบแต่แรกแล้ว เพียงไม่กล้าเปิดปากพูดออกมา ได้แต่
ติดตามถึงซู่โจวเจี๋ยๆ และก็บังเอิญนักที่ได้รับความช่วยเหลือจากถึงพันทัก
อีกคราวหนึ่ง

หรือจะเป็นวาสนาฟ้าลิขิตจริงๆ?

หากสามารถติดตามถึงพันทักกลับเมืองหลวง...

คิดถึงตรงนี้ดวงหน้าของเซียวอู่พลันแดงปลั่ง กระทั่งผีเท้าก็พลอยปะปะ
ไปด้วย

รอจนเซียวอู่ปิดประตูเดินไกลออกไป ถึงพันทักค่อยยืดเอวบิดขี้เกียจ
รอยยิ้มยังประดับบนหน้าไม่คลาย

"ดีท่าน เจ้ายังอยู่ข้างนอกหรือไม่"

"อยู่ขอรับ" มีเสียงตอบจากด้านนอก

"เข้ามาเถอะ" ถึงพันทักบอ

ดีทานผลักประตูเข้ามา ได้ยินถึงพันทักเอ่ยขึ้น "ข้าเพลียนิดหน่อย เจ้าไป
ตักน้ำมาให้ข้าล้างเท้าที"

"..."

ถึงขั้นไม่ได้รับคำตอบจึงข้อนตาเล็กน้อย "อย่างไร ไม่เต็มใจ? เช่นนั้น ข้าจะให้นายกองพันเขี้ยวเปลี่ยนคนใหม่มา"

"ข้าน้อยจะไปเดี๋ยวนี้"

เขาหมุนตัวออกไป เพียงครู่ก็ยกอ่างน้ำเข้ามาอย่างรวดเร็ว วางไว้ใกล้เท้าถึงพื้น แล้วยื่นมือมาพับชายกางเกงให้ถึงพื้น

ถึงพื้นกระแอมคำหนึ่ง "ไม่ต้อง ข้าทำเองได้ เจ้านั่งเถอะ ข้ามีเรื่องไถ่ถาม" ตีห่านไม่สนใจการปฏิเสธของเขา ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหวนครหาทำให้มองอารมณ์ไม่ชัดเจน หากแต่น้ำเสียงกลับอบอุ่นจริงใจยิ่ง "ในเมื่อข้าน้อยติดตามได้เท่า ย่อมสมควรรับใช้อย่างทั่วถึง ไม่อย่างนั้นหากได้เท้าไปพ้อง นายกองพันเขี้ยว ข้าน้อยจะโดนตำหนิ ได้เท้าโปรดให้โอกาสข้าน้อยสักครั้งเถอะ"

ไม่รอถึงพื้นปฏิเสธเขาก็พับชายกางเกงของถึงพื้นขึ้นมา สองมือแตะน้ำเล็กน้อยแล้วตบบนหลังเท้าเบาๆ กระทั่งอีกฝ่ายชินกับความอุ่นร้อนของน้ำ ค่อยยกเท้าวางในอ่าง

ถึงขั้นจะอย่างไรก็เป็นบุรุษ เท้าของเขาย่อมไม่อาจใช้คำว่าสวยงามมาพรรณนา แต่ความเรียวยาวและขาวผ่องไร้รอยกระดูกโปนกลับเป็นความงามที่ลงตัวชนิดหนึ่ง

ขณะที่ห่านกอบกุ่มเท้าทั้งสองข้างนี้ยังสังเกตเห็นฝ่าเท้าเขามีไตแข็งบางๆ ขุนนางฝ่ายขุนออกประตุล้วนมีเกี่ยวหรือธมม้า โดยปกติก็เพียงเดินทางไกลๆ แล้วไตแข็งๆ มาจากที่ใด

ถึงขั้นคล้ายมองเห็นถึงความสงสัยของเขา เอ่ยเรื่อยเชื่อยว่า "เจ้าลี้ม แล้วหรือ ก่อนสอบติดบัณฑิตเอกข้าเคยทัศนาศรทั้งเหนือใต้อยู่หลายปี เส้นทางที่ย่ำผ่านมากมายนับไม่หมด สั้นเท้าหยาบหนากก็เป็นเรื่องปกติ"

ตีห่านก้มหน้าล้างเท้าให้เขา "ได้เท้าอาจจำผิดแล้ว ท่านไม่เคยเอ่ยเรื่องนี้กับข้าน้อย จะเรียกว่าข้าน้อยลี้มได้อย่างไร"

ถึงขั้นตอบอ้อคำหนึ่ง "สงสัยข้าคงสับสนระหว่างเจ้ากับคนอื่นกระมัง ว่าแต่เมื่อครู่เจ้าผลุนผลันเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตหลายครั้ง รู้หรือไม่ว่า"

มีโทษสถานใด"

ตีหนากล่าว "ข้าน้อยเพียงวิตกว่าได้เท่าจะมีภัย"

"ข้าว่าเจ้ายลโฉมหญิงงามจนลืมหูลืมตัวมากกว่า อยากจะเข้ามาดูให้มากหน่อย กระมัง" ถึงพื้นหัวเราะ

ตีหนานิ่งไปอึดใจ "ได้เท่า สตรีนางนั้นมีภูมิหลังซับซ้อน มิใช่ชนชั้นสามัญทั่วไป"

ถึงพื้นส่ายหน้า "ข้าบอกเจ้าก็ได้ ข้าต้องตานางเข้าแล้ว ไม่ข้าก็จะ ตบแตงนาง เจ้าอย่าได้ทู่หมัดใจให้นางจะตีว่า เพราะข้าไม่มีวันยังมีมือไว้ไม่ตรี ...โอ๊ย! ไยเจ้าบีบแรงนัก เท่าข้าจะหักแล้ว"

ตีหนาคลายมือ เห็นบนนั้นปรากฏรอยแดงจริงๆ จึงยื่นมือช่วยนวดให้ "...ข้าน้อยมิได้เจตนา"

ถึงพื้นหดเท้ากลับมา หยิบผ้ามาเช็ดเองพลางโบกมือไปมาราวกับ ไล่แมลงวัน "เอาละๆ เจ้าออกไปได้ อยากรบกวนการนอนของข้า"

ยังพูดไม่จบก็ถูกคนผลัดจหนายหลังโครมไปบนเตียง

ถึงพื้นโกรธเกรี้ยว "นี่เจ้าจะทำอะไร"

สองฝ่ายตาสบตา ปลายจมูกแทบชนกัน ประชิดจนสัมผัสได้ถึงลมหายใจ อุณหภูมิที่พื้นออกมา

ตีหนาน่อยเนิบๆ "ข้าน้อยล่วงเกินแล้ว"

แม้กล่าวเช่นนั้น หากคนกลับยังคงไม่มีทีท่าจะลุกขึ้น

ตีหนานจ้องเขาเหม็งขณะกล่าวว่าชัดถ้อยชัดคำ "สตรีนางนั้นมีจิตใจไม่ซื่อ ได้เท่าอย่าได้หลงกลนาง"

ถึงพื้นหัวเราะ "ก็แค่หญิงบำเรอคนหนึ่งของเงินหลวน"

ตีหนานถึงกับสะอึก "ท่านทราบ?"

ถึงพื้นเอ่ยเรื่อยเฉื่อย "เจ้านึกว่าข้ามีแค่แหล่งข่าวที่ได้จากพวกเจ้า องครักษ์เสื้อแพรก็กล้าบุกมาหยางโจวโดยไม่รู้อะไรเลยอย่างนั้นหรือ เช่นนั้น ออกจะดูแลคนข้าเกินไปแล้ว"

"ท่านทราบได้อย่างไร"

"แล้วเจ้าจะทับข้าถึงเมื่อใด"

"...ขออภัย"

ตีห่านจ๋องมองถึงพื้นนึ่งลึกลับแวบหนึ่งค่อยยอมลุกขึ้น

ถึงพื้นแค้นเสียงฮือ พักพิเหตคาง "ไป ยกน้ำล้างเท้าออกไป ข้าจะนอนแล้ว"

"ได้ทำโปรดไซ้ขอขงใจให้ข้าหน่อยด้วย"

ถึงพื้นแปลกใจ "เจ้ากำลังขอร้องข้า?"

ตีห่านเอ่ยนอบน้อม "ขอรับ ข้าหน่อยขอร้องได้เท้า ได้โปรดไซ้ขอขงใจให้ข้าหน่อยด้วย"

ถึงพื้นเบิกบานยิ่ง "เห็นแก่ความนอบน้อมจริงใจของเจ้า ข้าจะเมตตาเฉลยปริศนาให้เจ้าฟัง ตั้งแต่ครั้งที่สองที่บังเอิญเจอนางบนถนนในเมืองซูโจว ข้าก็คลางแคลงในตัวนางแล้ว"

ประสบกับสายตาคาใจของตีห่าน ถึงพื้นจึงแจ้งว่า "รู้เขารู้เรา หย่งเป้าหมายของศัตรู จึงสามารถร้อยศึกไม่ปราศัย ก่อนออกจากเมืองหลวงข้าให้วังจื่อช่วยสืบประวัติของหูเหวินเจ้า เงินหลวน และหยางจี้ สำหรับเงินหลวนวังจื่อได้ยากับข้าเป็นพิเศษอยู่เรื่องหนึ่งนั่นคือเขามีอนุที่งามมากคนหนึ่งซึ่งไม่ค่อยมีใครเคยเห็น ทว่าขอเพียงพบหน้า ไม่มีผู้ใดไม่หวั่นไหวในความงามของนาง และอนุของเขาคนนี้ได้มาจาก 'หยางโจวเลี้ยงม้าผอม'

ได้ห้านี้มีสตรีรูปโฉมงดงามอยู่ไม่น้อย แต่ระดับสะท้อนขวัญสะเทือนวิญญาณเฉกเช่นเขี้ยวอุกัลบัมีไม่มาก อาจไม่ถึงขั้นหนึ่งในหมื่น อย่างน้อยก็ต้องหนึ่งในพัน และข้าก็มีไซ้ปีศาจราคาตะที่ไม่เคยผ่านโลก นี้อยู่ดี ก็มีสตรีเลอโฉมงามลุ่มเมืองคนหนึ่งโผล่ขึ้นมาที่นอกเมืองหยางโจว ข้ามีหรือจะไม่สะทศกิดใจ อีกอย่างเมื่อครู่เจ้าบอกเองว่านางมีประวัติไม่ธรรมดา เงินหลวนทั้งสงเงินสงสตรีให้ข้า หากสาวงามคนนี้มีไซ้คนที่เขาให้ความสำคัญเกรงว่าเขาคงไม่วางใจกระมัง ดังนั้นเขี้ยวอุกัลบันี้แปดเก้าส่วนก็คืออนุคนโปรดของเงินหลวนนั่นเอง"

ตีห่านผงกศีรษะ "ดังนั้นได้เท้าจึงใช้แผนซ้อนแผน หมายถึงนางหลงไหล

ในความงามของใต้เท้า จากเล่นละครกลายเป็นเรื่องจริง?"

หากตอนนี้ในปากถึงพ่นอมน้ำอยู่ เช่นนั้นเขาต้องพ่นพรวดออกมาแน่
"ข้าไม่มีความงาม และที่ข้าอยากให้เห็นงูเหลือมก็มีใช่นาง"

ตีทานไม่เข้าใจ

ถึงพันทอนใจ "ฟังว่าอนุของเงินหลวนคนนี่สะคราญโฉม เฉลียวฉลาด
แตกฉานตำรา ปฏิภาณเป็นเลิศ ดั่งนั้นเงินหลวนจึงโปรดปรานนางเป็นพิเศษ
ถึงขั้นสร้างคฤหาสน์ให้นางโดยเฉพาะ สตรีเช่นนี้เขายอมหักใจให้มาสำแดง
แผนหญิงงามต่อข้า ถือได้ว่าให้เกียรติข้าพอสมควร! รอให้ข้าหลับนอนกับ
เชียววู่เรียบร้อย เกรงว่าคงสมปรารถนาของฝ่ายตรงข้ามแล้ว กระโดดลง
แม่น้ำเหลืองก็ช้าระไม่หมด! ดีไม่ดีภายใต้แผนหญิงงาม แม้แต่อุดมการณ์
ของข้าอาจหมดไปด้วย สุดท้ายก็ต้องจับมือกับเงินหลวน กลายเป็นเบี้ยตัวหนึ่ง
ของพวกเขา" พุดไปพุดมาตัวเขาเองก็นึกขึ้น "แต่ถึงตอนนั้นข้ากับเงินหลวน
หลับนอนกับสตรีนางเดียวกัน ก็ไม่รู้เงินหลวนจะสนใจบ้างหรือไม่ หรือจะ
ยกหญิงงามให้ข้าเสียเลย"

เห็นเขายิ่งพุดยิ่งเลอะเทอะ ตีทานสุดจะทน "ความหมายของใต้เท้า
ท่านอยากให้เงินหลวนเข้าใจว่าท่านหลงกลเขาแล้ว?"

ถึงพันทายหน้า เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ "ข้าจะให้เงินหลวนเข้าใจว่า
หลังจากเชียววู่มาอยู่ข้างกายข้าก็เริ่มมีใจให้ข้าทีละน้อย ถึงขนาดมีที่ท่า
จะหักหลังเขา"

ตีทานทำหน้าตระหนก

ถึงพันทัวเราะ "พวกนั้นสามารถใช้แผนหญิงงาม หรือข้าไม่อาจใช้
แผนซ่อนกล? เชียววู่ได้รับความสำคัญจากเงินหลวน ทั้งยังถูกเขาส่งออกมา
ทำงานเช่นนี้ได้ แสดงว่านางล่วงรู้เรื่องราวของเงินหลวนไม่น้อย ดีไม่ดีอาจรู้
ที่ซ่อนของสมุ่ดบัญชีรับจ่ายเสบียงด้วย ถ้าเงินหลวนคิดว่านางทรยศตน
หันมาอยู่ฝ่ายข้า เจ้าว่าเขาจะกระทำเรื่องใดออกมา"

ตีทานเปล่งเสียงเนิบๆ "สุนัขจวนตรอกกระโดดข้ามกำแพง ฆ่าคน
ปิดปาก!"

ถึงพื้นผังกีรีระะ "มิผิด ถึงเวลานั้นต่อให้เซียววูไม่มีจิตคิดหักหลัง
เงินหลวน ก็ต้องถูกเขาบีบจนยอมมาอยู่ฝ่ายข้า"

แผนซ็อนกลอ้นน่าระทึก!

เดินอุบายในอุบาย ดิ่งไล่ศึกเป็นพวก ฝ่ายตนไม่สูญเสีย

ตีหานเล็กคิ้วสูงมาก สีหน้าที่ซ่อนอยู่ได้หนดเคราะห์จะคาดเดา ทว่า
จากแววตาที่ทอประกายแปลกๆ ของเขา เห็นชัดว่าชื่นชมในแผนอุบายของ
ถึงพื้นเต็มสิบส่วน

ถึงพื้นใช้เท้าเปล่าดันอ่างน้ำไปทางเขา "นิทานก็ฟังจบแล้วยังไม่รีบไป
ข้าจะนอนแล้วเจ้าได้ยินหรือไม่"

ตีหานก้มตัวยกอ่างน้ำอย่างสนใจ "ได้ทำให้เชิญพักผ่อน ข้าเหนื่อยจะอยู่
ยามด้านอก"

พริบตาที่เขากำลังจะปิดประตู เสียงหยอกเย้าของถึงพื้นพลันลอยมา
"คราวหน้าถ้าจะปลอมตัว อย่าลืมไปกราบหลี่จื่อหลงเป็นอาจารย์ จำเรียนวิชา
สักนิตก่อนก็ดีนะ ก่วงชวน"

"..."

รุ่งอรุณถัดมา ถึงพื้นเดินออกจากห้องด้วยอารมณ์แจ่มใส เห็นเซียววูนั่ง
อยู่ด้านอก ส่งยิ้มมาให้เขา

บนโต๊ะด้านข้างมีของว่างนานาชนิดวางอยู่ หน้าตากระจุ่มกระจิม
น่ารักเป็นที่สุด

ตีหานที่ควรเฝ้าอยู่นอกห้องกลับไม่รู้ไปอยู่ที่ใด

ถึงพื้นยิ้มทัก "อู่เออร์ เจ้าไหนตื่นเช้านัก"

เซียววูปิดปากหัวเราะ "ไม่เช้าแล้ว นี่สายมากแล้วเจ้าคะ เดิมที่ข้า
เตรียมอาหารเอาไว้ แต่เห็นได้ทำยังไม่ตื่นจึงทำใหม่อีกรอบ"

ถึงพื้นกล่าวเสียงซึ้งใจ "อู่เออร์ โยต้องลงมือเอง ที่มีพ่อครัวอยู่แล้ว"

เซียววูหน้าแดง "ได้ทำมีน้ำใจไม่ตรี ข้า...ข้าก็อยากตอบแทนด้วย
น้ำใสใจจริง"

ถึงพื้นลอบถอนใจ สตรีนางนี้เล่นละครแบบเนียนจริงๆ รูปโฉมสวยสะคราญ

ปานนี้ ข้ายังเสให้เหลียมแพรวพราว มีน้ำเงินหลวนจึงรักใคร่โปรดปาน ถึงกับสร้างเรือนทองซ่อนพญู

แผนหญิงงามยังต้องแบ่งระดับด้วย ถึงกับใช้โฉมงามที่เจิดฉายปานนี้ มาทำแผนการต่ำทราม เห็นชัดว่าเงินหลวนให้ความสำคัญกับถึงพื้นไม่น้อยทีเดียว

ถึงพื้นรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

เพียงเสียดาย ความมุ่งมาดปรารถนาของฝ่ายตรงข้ามถูกลิขิตให้ต้องผิดหวังแน่แล้ว

เชียวอู่เห็นถึงพื้นจ้องตนตาไม่กะพริบ พวงแก้มผะผ่าวขึ้นมา เปล่งเสียงเบาๆ แคมอายว่า "ได้ทำ..."

ถึงพื้นตื่นจากภวังค์ แยมยิ้มนั่งลง เอ้อมมือหยิบหมั้นไถวสีทองลูกเล็กใส่ปาก

คืนวานไม่กินมื่อตึกที่เชียวอู่ทำด้วยเกรงว่านางจะฉวยโอกาสใส่ยาปลุกกำหนดให้ตนกิน แล้วสร้างสถานการณ์ข่าวสารกลายเป็นข่าวสกาสาดน้ำโคลนสกปรกใส่ตน

ตอนนี้กลางวันแสดๆ เชียวอู่แม้อยากทำ หากก็ทราบว่ามีใช้เวลาที่เหมาะสม

"ในนี้มีได้ด้วย?" ถึงพื้นถามอย่างแปลกใจ

"เป็นอิงเถา*" เชียวอู่ยิ้มถาม "อร่อยหรือไม่"

ถึงพื้นพยักหน้า "อร่อย อร่อยที่สุด ฝีมือดีกว่าน้องสาวข้าเสียอีก หากเจ้าตามข้ากลับเมืองหลวง วันหน้าข้าก็มีลาภปากทุกวันแล้ว"

เชียวอู่ระบวยิ้ม ก้มหน้าลงไปคล้อยกระดากอายสุดแสน

ถึงพื้นกุมมือนาง "อู่เออร์ เหนือศีรชะเจ้าไม่มีสีสันเสียเลย วันนี้ข้าพาเจ้าไปเลือกซื้อเครื่องประดับในเมืองดีกว่า"

เชียวอู่งุนงง "ท่านมิต้องไปสืบเรื่องเงินหลวนหรือ"

ถึงพื้นผุดยิ้มซ่อนนัย "บอกเจ้าก็ได้ ความจริงข้าเสาะพบหลักฐานสำคัญ

* อิงเถา หมายถึงเซอรี

ที่จะโค่นเขาได้แล้ว"

เซี่ยวอู่ทวนดั่งอา "หลักฐานอันใด"

ถึงพื้กลับเปลี่ยนเรื่อง "เลิกพูดเรื่องนำเบือพวกนี้เถอะ พุดไปเจ้าก็ไม่สนุก เดี่ยวกินอาหารเช้าเสร็จข้าจะพาเจ้าออกไปเที่ยว คราวก่อนเงินหลวนส่งเงินให้ข้าหนึ่งหมื่นตำลึง ข้ายังไม่ได้แตะต้องเลย เอามาซื้อเครื่องประดับผมให้เจ้าได้หลายชุดทีเดียว"

เซี่ยวอู่ตกอกตกใจ "ตะ...แต่ท่านรับเงินของเงินหลวนแล้ว ยังจะ... ยังจะฟ้องร้องเขา?"

ถึงพื้ไม่ยี่หระสักนิด "เจ้ามีนงแล้วกระมัง นี่เรียกว่าด่ากินด่า*!"

"..."

* ด่ากินด่า หมายถึงการใช้วิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาจัดการฝ่ายตรงข้าม

บทที่ 37

เหล่าจ้าวคือพลทหารนายหนึ่งซึ่งมีหน้าที่เฝ้ายามหน้าบ้านพักรับรอง สำหรับเขา การหักเหลี่ยมเฉือนคมของผู้ตรวจการกับนายอำเภอ การฉ้อราษฎร์บังหลวงอันใดเหล่านี้ ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับเขาทั้งสิ้น

ชนชั้นผู้น้อยก็สมควรมีชีวิตชีวิตของชนชั้นผู้น้อย ขอเพียงหลังเลิกงาน สามารถชดสຸราร้อนๆ สักถ้วย มีภรรยาอุ่นเตียงให้สักคน สนทนาฮาเฮกับเหล่าสหาย เท่านั้นก็พอใจแล้ว

แต่ชนชั้นผู้น้อยก็มีเรื่องซุบซิบของชนชั้นผู้น้อย

อย่างเช่นเหล่าจ้าวกับบรรดาสหายที่อยู่เวรในบ้านพักรับรอง หลายวันนี้ ต่างใคร่รู้เป็นพิเศษเกี่ยวกับโคมสะคราญที่ผู้ตรวจการถึงพากลับมา และมีใช้ครั้งเดียวที่แอบคาดเดาฐานะของสตรีผู้เลอโฉมคนนั้น

บ้างก็ว่าโคมงามนั้นเป็นอนูในบ้านของใต้เท้าถึง เพราะทนความริษยาของภรรยาเอกไม่ได้ ครั้นเห็นใต้เท้าถึงเดินทางลงใต้จึงขอติดตามมาด้วย

บ้างก็ว่าโคมงามเป็นของขวัญที่ขุนนางอื่นกำนัลให้กับผู้ตรวจการถึง ใต้เท้าถึงตกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็น ถึงขนาดไม่ยอมห่างแม้ครู่ ต้องให้นางอยู่ข้างกายตลอดเวลา

บ้างก็ว่าความจริงโคมสะคราญท่านนั้นเป็นคุณหนูตระกูลผู้ดี หลังจากผู้ตรวจการถึงต้องตาเข้ากับคุณครว้เอาตัวมา ผู้ตรวจการถึงรับคำสั่งมาทำคดีครวนี้ เพื่อสืบสาวเรื่องภัยอดอยากปีที่แล้วของอำเภออุ้งเจียง ผลสุดท้ายเมื่อมาถึง

กลับลุ่มหลงในอิสตรี งานการไม่ใส่ใจ ดูท่าคงเป็นขุนนางขี้ฉ้อคนหนึ่งเช่นกัน
 วาจาซุบซิบลูลกลามไปทั่วบ้านพักอย่างรวดเร็ว หน้าซำยังมีแว่นโน้ม
 กระจายออกสู่ภายนอก

แต่ไม่ว่าเนื้อความจะพิสดารพันลึกปานใด กลับมีอยู่สองจุดที่เป็นที่ยอมรับ
 ของเหล่าจ้าวและสหาย

หนึ่งคือโฉมงามนั้นสวยสะคราญแท้จริง งามจนสะท้อนขวัญสะเทือน
 วิญญาณ แทบจะดูเอาจิตวิญญาณของผู้คนไปแล้ว

เมื่องูชูใจและหังใจมีสาวงามมาดษติน พวกเหล่าจ้าวเป็นชาวชูใจ
 โดยกำเนิด ย่อมผ่านโลกมาโชกโชน ไม่เหมือนพวกชาวบ้านนอก แต่
 โฉมสะคราญข้างกายถึงพันคนนี้ช่างงามล้ำงามเลิศจนสุดจะเปรียบปานจริงๆ
 ทว่าด้วยมิแตกฉานในถ้อยคำวรรณศิลป์ พวกเหล่าจ้าวจึงนึกไม่ออกว่า
 จะพรรณนาถึงความงามของนางอย่างไร

ครั้งแรกที่ได้ยล พวกเขาได้แต่ปากอ้าตาค้างมองดูถึงพันพาโฉมสะคราญ
 ที่หอมฟุ้งเข้ามาในบ้านพักรับรอง ต่อมายิ่งอดนึกขื่นตนเองไม่ได้ที่เสียกิริยา
 ในตอนนั้น แต่เมื่อพวกเขาเห็นได้เท่าถึงในยามอยู่กับโฉมงามก็มีท่าที่
 ไม่ต่างจากพวกเขานัก ทุกคนค่อยรู้สึกถึงความสมดุลงทางใจ ด้วยเพราะ
 มิใช่พวกเขาไม่เคยผ่านโลก แต่โฉมสะคราญช่างงามเกินไปจริงๆ

บุปผาที่สวยสดงดงามยิ่งดอกนี้ถูกถึงพันเด็ดดมเสียแล้ว ไม่อาจ
 ไม่กล่าวว่ทุกคนล้วนอิจฉาตรำอนแทบตาย

ยังมีจุดที่สองซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่ว นั่นก็คือผู้ตรวจการถึงพะเน้าพะนอ
 โฉมสะคราญนางนี้มาก ขาดเพียงมิได้ผูกคนไว้กับเอว พาไปทุกแห่งทุกหน
 ทุกที่ทุกเวลาเท่านั้น

ระหว่างหลายวันที่เหล่าจ้าวเข้าเฝ้า เมื่อใดก็ตามที่ผู้ตรวจการถึงออกนอก
 บ้านพัก ไม่ว่าจะไปที่ใด ทำธุระอันใด ล้วนพาอีกฝ่ายไปด้วยตลอด ถึงขนาด
 ลือกันว่าแม้แต่ไปเยี่ยมคารวะได้เท่าเจ้าเมืองก็ยังคงพาสตรีนางนั้นเข้าจวน
 ไปด้วยกัน ไม่กลัวเป็นที่ครหาสักนิด ชวนให้ผู้คนตะลึงจนพูดไม่ออก

ทว่านี่ก็มีอาจตำหนิ โฉมงามเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นพวกเขา แม้แต่ชีวิต

ก็ยินดีสละให้ได้เท่าทั้งหลายก็คนเหมือนกัน นี่มีอันใดน่าแปลกใจเล่า

ชัดเจนยิ่งว่าเมื่อถึงวันที่ผู้ตรวจการถึงกลับเมืองหลวงจะต้องพาโคมสะคราญ กลับไปด้วยแน่นอน และหากภรรยาเอกของผู้ตรวจการถึงมิใช่แม่เสีย ต่อไป โคมสะคราญนางนี้ต้องครองอำนาจสูงสุดในเรือนผู้ตรวจการถึงอย่างไม่ต้องสงสัย

แต่จะว่าไปสตรีเลอโฉมที่งามหยาดเยี่ยมปานนี้ ไม่อยู่ในตำแหน่งในของจักรพรรดิ กลับให้ผู้ตรวจการขึ้นสี่คนหนึ่งถือครอง ก็ไม่ทราบผู้ตรวจการถึง จะสามารถรักษาไว้ได้หรือไม่

ไม่ว่าเบื้องนอกพายุฝนโหมกระหน่ำจนฟ้าสะท้อนปานใด ถึงพ่นเพียงพั่ง แต่ไม่นำพา ยังคงพาเขียวอยู่เข้าๆ ออกๆ บ้านพักตามปกติ

แม้ขณะออกข้างนอกถึงพ่นเอาหมวกผ้าโปร่งคลุมหน้าให้เขียวอยู่ด้วยความรอบคอบแล้ว แต่ทว่าดวงองค์เฝ้าอันอ่อนช้อยบอบบางนั้นจะสามารถหลอกลวงผู้ใดได้แล้ว เพียงไม่กี่วันคนกว่าครึ่งอำเภอยุ่เข็ญก็ล่วงรู้กันทั่วว่า ข้างกายถึงพ่นมีหญิงงามที่เลอโฉมลุ่มเมืองคนหนึ่ง กินอยู่หลับนอนตะลอนเที่ยวกับเขาตลอดเวลา

ขอเพียงเป็นบุรุษ ไม่มีใครไม่ทอดถอนใจกับวาสนานารีของถึงพ่น
ทว่าสำหรับเขียวอยู่แล้วกลับเป็นอีกความรู้สึกหนึ่ง

นางหาทราบไม่ว่าถึงพ่นล่วงรู้ฐานะของนางแล้วจึงยังทำตามคำสั่งของเงินหลวน พยายามทุกวิถีทางให้ได้อยู่ข้างกายถึงพ่น และทำลายชื่อเสียงของเขาย่อยยับ มาตราว่าทั้งสองมิได้มีสัมพันธ์ลึกซึ้ง หากก็ต้องทำให้คนนอก รู้สึกว่าเขียวอยู่เป็นของรักของหวงของถึงพ่นให้ได้

บัดนี้แผนการกำลังลุล่วงไปหาหมาย ถึงพ่นลุ่มหลงนางจนถอนตัวไม่ขึ้น แต่เขียวอยู่กลับไม่ดีใจสักนิด

เพราะถึงแม้ถึงพ่นลุ่มหลงนางมาก แต่กลับรักษามารยาทจรรยา นอกจากโอบๆ กอดๆ และสัมผัสมือ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่กลับไม่คืบหน้าแม้ก้าว

แต่นี้ไม่นับเป็นอันใด บันฑิตผู้ถือดีเขียวอยู่เจออะเจอะเจอมานักต่อนัก เจกเช่นถึงพ่นก็ไซ้ว่าไม่เคยเห็น สิ่งที่ทำให้เขียวอยู่ว่าวุ่นใจกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ถึงพื้นเวลานี้ซิมชอบนางถึงขั้นห่านางไม่ได้แม้ชั่วครู่ ไม่เพียงออกจากบ้านพักต้องพาไป กระทั่งนางไปปลดทุกข์กลับมาก็มองเห็นถึงพื้นชะเง้อหาดนด้วยสีหน้ากระวนกระวาย ปากยังครวญครำ 'อูเออร์ เจ้าหายไปที่ใดแล้วไม่เห็นหน้าเจ้า ข้าทำอะไรไม่ได้เลย'

เซียวอู่เดิมทีก็ชอบบุคลิกงามสง่าและหน้าตาคมคายของถึงพื้น แต่คลุกคลีนานเข้าพบว่าได้หน้าของบุรุษผู้นี้กลับมีนิสัยเอื่อยเฉื่อย นางถูกตอแยบ่อยเข้าก็พานหมดอารมณ์ไหนเลยยังซิมชอบต่อไปได้

หนึ่งเดียวที่พอประโลมใจคือถึงพื้นกระทำสิ่งใดล้วนไม่ปิดบังนางรวมทั้งเรื่องงาน

ดังนั้นหลายวันนี้เซียวอู่ไม่เพียงรู้ว่าหุเหวินเจ้าเจ้าเมืองซุโจวหันมาเข้าพวกกับถึงพื้นแล้ว ยังรู้อีกว่าภุมมาลูกใหญ่เบื่องหลังถึงพื้นความจริงก็คือวังจ้อ อดีตผู้บัญชาการสำนักประจิม ชั้นที่ข้างพระวรกายโอรสสวรรค์ ถึงพื้นยังบอกนางด้วยว่าเงินทองของมีค่าที่สมาคมพ่อค้าซุโจวส่งมาให้ นั้น เขาก็ได้นำส่งถึงวังกงกึ่งที่เมืองหลวงแล้ว

แต่ที่สร้างความรำคาญใจต่อเซียวอู่ก็คือการที่ถึงพื้นเกาะนางไม่ปล่อยทำให้องค์กรिक्षเสื่อแพรข้างกายเขาคอนนั้นยังจับจ้องตาไม่กะพริบ นับแต่เข้ามาอยู่ในบ้านพักรับรอง นางก็หาโอกาสออกไปส่งข่าวให้ทางเงินหลวนไม่ได้เลย

มีเพียงครั้งเดียว นางฉวยโอกาสที่ถึงพื้นพานางออกข้างนอกส่งต่อข่าวสารตออยู่ในร้านค้าแห่งหนึ่ง แต่สุดท้ายก็เฝียบหายเหมือนก้อนหินจมทะเล ปราศจากการตอบรับจากเงินหลวนโดยสิ้นเชิง

เซียวอู่เริ่มร้อนรนขึ้นมาแล้ว

นางมิได้หวังว่าตนเองจะลุล่วงภารกิจที่เงินหลวนมอบหมายให้ไม่ได้ แต่วิตกว่าเงินหลวนจะเชื่อข่าวลือที่แพร่กระจายไปทั่วแล้วคิดว่าตนมีใจให้ถึงพื้น จากนั้นจะทรยศเขา

เงินหลวนเป็นคนซื่อระวางปานใดและโหดเหี้ยมอำมหิตเพียงใด ไม่มีใครรู้ดีไปกว่านาง

แค่ดูจากผู้ประสะบภัยนอกกำแพงเมืองที่ลดจำนวนลงทุกวันก็ทราบแล้ว

เพื่อผลประโยชน์เงินหลวนยังกล้าตบตากระทั่งจักรพรรดิและขุนนางผู้แทน
ราชสำนัก ประสาอันใดกับนางซึ่งเป็นแค่สตรีธรรมดาคนหนึ่ง

ต่อให้สละราชนิคมปานใด สำหรับบุรุษแล้ว ความแตกต่างก็แค่
ของเล่นที่โยนทิ้งได้ทุกเมื่อ หรือไม่กี่ของเล่นที่ราคาสูงสักหน่อยเท่านั้นเอง

จิตใจของนางไม่เป็นสุข แม้แต่ถึงฝันยังสังเกตเห็น นึกว่านางล้มป่วย
แล้ว ไม่เพียงยกน้ำแกงส่งยาด้วยตนเอง ยังเฝ้าอยู่ข้างเตียงไม่ยอมไปที่ใด

หากเปลี่ยนเป็นสตรีอื่น พบพานบุรุษที่ทุ่มเทเอาใจใส่เช่นนี้เกรงว่า
คงซาบซึ้งตราตรึงไปนานแล้ว แต่นางหาได้เป็นเช่นนั้น

ถึงฝันยิ่งดีต่อนางเท่าใด นางกลับยิ่งหวังวิตกว่าเงินหลวนจะคลางแคลง
ในความซื่อสัตย์ของนาง

เห็นสีหน้าซุบเซียวเพราะอดนอนของนาง ความห่วงหาอาทรของถึงฝัน
ยิ่งสุดจะรำพัน

"อู๋เอ๋อร์ เจ้าเป็นอะไรกันแน่ ไซ้มีเรื่องทุกข์ใจหรือไม่ เจ้าบอกข้า ถึงข้า
มิใช่ขุนนางเมืองซูโจว แต่หากเจ้ามีเรื่องยุ่งยากอันใดข้ายังคงช่วยคลี่คลายได้
เจ้าเป็นเช่นนี้ต่อไปหัวใจข้าต้องรวดราวเจียนตายแล้ว"

สีหน้าของเขาจริงใจไว้แล้ว บวกกับเซียวอู่มีเรื่องหนักอึ้งในใจจึง
ไม่รู้สึกลึกลับตีตรึงข้ามกลับเอาแต่ครุ่นคิดวิธีปลีกตัวจากถึงฝันเพื่อออกไป
ส่งข่าว

เซียวอู่ฝันยิ้ม "ได้เท่า ข้ารู้สึกแน่นหน้าอก อยากนอนสักครู่"

ถึงฝันตะแหันอำภาง จับปอยผมบนหน้าผากไปทัดไว้หลังหูกลาง
เอ่ยเสียงนุ่มนวล "เช่นนั้นข้าอยู่เป็นเพื่อนเจ้า"

ไม่ต้อง-ให้-ท่าน-อยู่-เป็น-เพื่อน!

เซียวอู่แทบเคঁค้ำเหล่านี้ออดไรฟันออกมา ดีที่ยังมีสติ คำพูดมาถึง
ริมฝีปากก็กลืนกลับลงไปประหนึ่งกลักลืนโลหิตก็มีปาน

จังหวะนั้นเสียงเคาะประตูดังขึ้น

ถึงฝันลุกขึ้นไปเปิดประตู กลับเห็นเด็กรับใช้ประคองขามยาเข้ามา
กลางบอกร่ำเสียงกระตือรือร้น "ได้เท่า ยาที่ท่านสั่งเพิ่งต้มเสร็จขอรับ"

"เจ้าวางลงเถอะ" ถึงพันพยักหน้ากับเด็กรับใช้ในบ้านพักรับรอง เขา ย่อมไม่อ่อนโยนเหมือนที่ปฏิบัติต่อเซียวอู่

"อู่เอ๋อร์ ต้มยาก่อน นี่เป็นยาที่ช่วยให้ใจสงบ ต้มแล้วเจ้าจะได้หลับ ตื่นมาก็ไม่เป็นไรแล้ว" ถึงพันยกชามยา พยายามอย่างเบาเมื่อ

ด้วยฐานะขุนนางชั้นสี่เช่นเขา สามารถกระทำถึงระดับนี้ นับว่าไม่ง่าย จริงๆ

เปลี่ยนเป็นสตรีอันคงความหวังใจไม่คลาย แต่เสียดายที่เซียวอู่ไม่อยู่ในอารมณ์นั้นสักนิด

"ข้าต้มเองก็ได้" เซียวอู่รับชามยามา ก้มหน้าจะดื่ม

ถึงพันกลับปลิ้นโพล่ง "เดี๋ยวก่อน"

เขายกชามยาในมือเซียวอู่กลับมา กิริยาค่อนข้างรุนแรง ส่งผลให้ ยาน้ำกระดกใส่มือของทั้งคู่เล็กน้อย

ถึงพันตะโกน "ตีทาน! ตีทานอยู่หรือไม่!"

"ข้าน้อยอยู่นี่" เสียงขานรับดังจากข้างนอก

"เจ้าไปจูงสุนัขมาตัวหนึ่ง ไม่ก็อุ้มแมวมาตัวหนึ่งก็ได้" ถึงพันสั่ง

ตีทานไม่ถ้ามมากความ "ขอรับ"

ความสนใจของเซียวอู่ถูกเขาเบี่ยงเบนจนได้ "นี่ท่านจะ..."

"ข้ารู้สึกยานี้มีกลิ่นแปลกๆ" ถึงพันบอก

เซียวอู่ตะลึงลาน

"อีกอย่าง เด็กรับใช้ที่ส่งยาเข้ามาคนนั้นข้าไม่คุ้นหน้าชอบกล หลังจาก เขาเข้ามามาได้ข้าเลื่องเจ้าเหมือนคนอื่นๆ นี่ถือว่าผิดปกติมาก"

ตอนแรกเซียวอู่ใครจะลือเขาว่าเรื่องเล็กทำเป็นเรื่องใหญ่ แต่ไม่ทราบ จุกคิดอันใดขึ้นมา จู่ๆ สีหน้าก็ขาวเผือด

ไม่ช้าตีทานก็อุ้มลูกสุนัขตัวหนึ่งเข้ามา หลังถึงพันพยักพืด เขาก็ หยิบยำน้ำชามนั้นกรอกใส่ปากลูกสุนัข

ปรากฏว่าไม่ถึงครู่ลูกสุนัขก็ร้องโหยหวน ดิ้นพรวดอยู่ในอ้อมแขนของ ตีทานคล้ายเจ็บปวดแสนสาหัส พอตีทานคลายมือ ลูกสุนัขก็ร่วงลงพื้น

สี่ขาชักกระตุกแล้วแน่นิ่งไป

ถึงพื้นเดือดดาลใหญ่ "นี่มีคนต้องการลงมือต่อข้าชัดๆ! โฉนไม่มาหาข้าโดยตรง กลับจะทำร้ายอยู่เออร์!"

ตีห่านตอบ "อาจเพราะฝ้ายตรงข้ามเห็นว่าถ้าแม่นางเสียชีวิตจะทำให้ได้เท่าว่าอุ่นใจอย่างหนักกระทั่งเผยจุดอ่อนออกมา"

สองคนหนึ่งถามหนึ่งตอบ ถึงพื้นหมุนตัวกลับไป ขณะจะปลดบโยนเสียชีวิตพลันพบว่าสีหน้านางขาวซีด อตตะคั่งตงใจมิได้ รีบช่วยมือนางขึ้นมาพบว่าเย็นเฉียบไปหมด "อู่เออร์ เจ้าเป็นอะไรไป"

เสียชีวิตไม่ตอบคำ เรือนร่างอรชรสิ้นสะท้านขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ถูกถึงพื้นรวบเข้าอ้อมอกก็ยังคงไม่พูดไม่จา

ถึงพื้นตบหลังนางเบาๆ ปลอบเสียงนุ่มนวล "ไม่เป็นไรแล้ว เจ้าไม่เป็นไรแล้ว"

ปลดบใจชีวิตอยู่ยาวนาน จวบจนนางนอนลงอีกครั้ง ถึงพื้นค่อยผละจากห้องนางกลับห้องตนเอง

เท้าน้ำเพิ่งเข้ามา เท้าหลังก็มีคนตามมาติดๆ

ถึงพื้นไม่ต้องหันมองก็รู้ว่าใคร น้ำเสียงติดจูน "ท่านเข้าๆ ออกๆ เช่นนี้คนอื่นไหนเลยจะเห็นท่านเป็นผู้ได้บัญชาทั่วไป เช่นนี้อาจถูกจับได้โดยง่าย"

ตีห่านกล่าว "เดิมทีข้าก็มีผู้ได้บัญชาทั่วไป แต่เป็นองครักษ์ประจำตัว"

ไม่รู้ตั้งใจหรือไม่ เขาเน้นเสียงหนักๆ ที่คำว่า 'ประจำตัว' ลูกตาจ้องถึงพื้นเขม็ง

ถึงพื้นกำมือรองใต้ริมฝีปาก แสร้งโศกหนึ่ง "หลายวันนี้อุ่นววยกับการดำเนินแผน ข้ายังไม่ทันได้ถามท่าน ด้วยฐานะของท่าน ฉะนั้นออกจากเมืองหลวงมาหาข้าได้"

ตีห่านกล่าว "ทางเจียงซีเกิดเรื่องนิดหน่อย ฝ่าบาทมีรับสั่งให้ข้าไปจัดการ ข้าจึงอ้อมมาที่ชูโจวแหวหาเจ้าที่ียวหนึ่ง"

ถึงพื้นเอ็ดเสียงกึ่งดู "อ่างานหลวงดวงประโชยสนี่ใส่ตน"

รอยยิ้มสายหนึ่งซ่านขึ้นในดวงตาตีห่าน "แล้วจะเป็นไรไป พวกเหยียนหลี่

ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ข้าแค่คิดถึงเจ้าจนทนไม่ไหวเท่านั้นเอง"

ถ้อยคำตรงที่อุปราคาจากการเสริมแต่งคำนี้ที่ออกมาจากปากของอีกฝ่าย ยังสัมฤทธิ์ผลยิ่งกว่าเวรดาอันหยาดเยิ้มของเซียวอู่ ปรึบตานั้นใบหน้านางส่งา ของใต้เท้าถึงแดงเรื่อขึ้นมา

ที่หानยี่นมือลูบหัวไหล่เขาเบาๆ แล้วไล่เรื่อยลงมา สุดทำยหยุดอยู่ที่ หลังมือของอีกฝ่าย

นิ้วมือยุยกียอกอยู่ในคุ้งมือนั้น รู้สึกได้ชัดเจนว่ามือของอีกฝ่ายหดเกร็งทันใด ทว่าที่หานว่องไวกว่า ไม่รอให้อีกฝ่ายแสดงท่าทีถัดไปก็กำเอาไว้แน่นๆ ผิวสัมผัสผิว เขาพบว่าข้อนิ้วของถึงพื้นเรียวยาวสมส่วน ให้ความรู้สึกเดียวกับเมื่อครั้งสัมผัสเท้าเปลือยของอีกฝ่ายในวันนั้น

อย่างไม่ต้องสงสัย นี่คือนิ้วที่มีไว้สำหรับสรรค์สร้างความเรียงอันยอดยเยี่ยม คู่หนึ่ง

ถึงพันอดเขินมิได้ "เออละ เข้าเรื่องได้แล้ว"

แม้กล่าวเช่นนั้น กลับมิได้ดึงมือออก

ที่หานคล้ายทราบ ในด้านนี้อีกฝ่ายจะหน้าบางเป็นพิเศษ จึงมิได้หยอก แก่ลั้งอีก เพียงแยมยืม "ตอนนี้เซียวอู่ต้องเข้าใจว่ายาพิษขามนั้นเป็นเงินหลวน กำนัลแก่นาง"

ถึงพันสู้มเสียงเครงขริม "เซียวอู่เป็นสตรีที่รู้จักวางแผนให้ตนเอง ทั้งชาญฉลาดกว่าสตรีทั่วไป หลอกได้เฉพาะแค่ครานี้ คงหลอกนางไม่ได้ตลอด ไป และยังไม่มีน้ำหนักพอจะทำให้นางตัดสินใจ พวกเราต้องทำให้นางกระจ่าง สองประการ หนึ่งคือเงินหลวนต้องถูกโค่น ไม่มีทางรอดพ้นเด็ดขาด สองคือ ตอนนี้เงินหลวนเกิดความระแวงในตัวนางแล้ว ใครจะสังหารนางปิดปาก ต่อให้นางคำนึงถึงเงินหลวนปานใด ผู้อื่นก็ยังคงไม่เห็นนางอยู่ในสายตา"

ที่หานกล่าว "เจ้ามีแผนอย่างไร"

ถึงพันผุดยิ้มมั่นใจเต็มเปี่ยม "คงต้องขอให้ท่านช่วยสักครั้ง จัดแสดงละครฉากหนึ่งให้นางบังใจเชื่อ"

"ได้ แต่ขอเจ้าอย่างเดียว"

"หืม?"

"อย่าโอบๆ กอดๆ นางอีก"

"..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622689.html>